

CON ONG

tuán báo trào phúng đời lập

môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CH-BCI

Số 41

Đầy

Tuổi

Tôi

16 trang 10T

CHỦ TIỆM KIỂM ĐÀU BÉP MINH VÔ

CỬA TIỆM 101 VÔ TẠNH SÀI-GÒN

ÔNG NƠI 91.905

CÁC EM THÂN MẾN!
HẰNG NĂM CỨ VÀO TÔI NAY
THÌ ANH NHỚ TỚI CÁC EM
VÔ VẠN, NHƯNG SAU ĐÓ
THÌ ANH ... QUÊN
LWÔN

MỘT NĂM NHIỀU THỬ THÁCH

Bạn đọc Kính mến,

Ngày nay, năm ngoái, trong SỐ RA MẮT, anh em Con Ong đã hồn lảo gửi những lời tuyên chiến "cho bọn sâu dân rọt nước, bọn thái thú mới, bọn thái sử mới, bọn quan liêu cai trị, bọn hoạt đầu chính trường, bọn chính khứa nham nhừ, bọn cai thầu chống Cộng, bọn diều dóm, cửa hậu, đơm đó, bọn nghị nghị, bọn cu ly văn nghệ, bọn khuyển mã báo chí, bọn lợi dụng xương máu quân đội, bọn nhảy đầm trên nghĩa địa của đồng bào nông thôn, bọn Việt Cộng khốn nạn...". Gửi những lời tuyên chiến cho bọn chó má kẻ trên, chúng tôi dám ra "rét". Không phải sợ chúng nó "thịt" mà chỉ sợ không "mãn" nói chúng nó và mang tiếng dao to búa lớn. Rất may, nhờ bạn đọc đánh trống khích lệ, anh em Con Ong không có uy quyền gì ngoài cái quyền uy thứ tư rất nặng

phần trình diễn dân chủ" đã, tuy chưa quật ngã được đũa nào chết hộc máu mồm, nhưng cũng làm nhiều thằng tôi tâm mặt mũi. Chẳng có gì hiền hách cả. Đồng ý lắm Song, phần nào thôi chứ, bạn đọc.

Và, vẫn trong SỐ RA MẮT, anh em Con Ong tâm sự cùng bạn đọc rằng: "Rồi đây, những kẻ thời mồm thấy Con Ong đốt không tha một đũa lưu manh nào, chúng nó sẽ ghen mí lỵ chúng tôi, sẽ bảo Con Ong là tay sai của nhà nước. Thì kệ cha chúng nó. Bạn đọc hãy ngồi xôm lên một chúng nó. Con Ong của anh em chúng tôi cóc làm tay sai cho ai sất cả. Anh em chúng tôi chán cảnh viết mướn, xoay sử xin tờ Con Ong, góp vốn gây dựng lấy cuộc đời độc lập của những người cầm bút chân chính nhất Giao Chi để "tay làm hàm nhai". Biết đích xác thằng nào là sâu dân một nước, chúng

tôi phụng bỏ mẹ nó mà cóc anh nào có quyền ngăn cản chúng tôi vì lý do này nọ. Rồi, khi viết đã mỏi tay, chúng tôi có quyền tạm nghỉ, đi phiêu hốt rông dài mà khỏi sợ bị ông chủ đe dọa đuổi khỏi sở. Con Ong không nhận tiền trợ cấp của ai. Cũng không chịu dưới quyền cổ vắn tối cao của nhà trợ phú hay nhà nhiều thổ lực nào. Chúng tôi cầm đồ đạc, xe cộ làm báo. Trong tương lai, nếu bạn đọc không đòi thưởng, Con Ong làm vào đường bả cà dơi, rất có thể, chúng tôi sẽ cho vợ đi làm ma rí sến, con đi làm bồi đánh giày để viết báo phục vụ bạn đọc và đồng bào..."

Những lời tâm sự cùng bạn đọc được anh em Con Ong coi như "lập trường". Lập trường ấy không thay đổi. Một năm phục vụ bạn đọc, chắc hẳn, bạn đọc chỉ thấy chúng tôi đánh bóng thêm lập trường bằng thái độ dứt khoát và

tích cực với mọi thứ kẻ thù. Nhờ bạn đọc ủng hộ chí tình, anh em chúng tôi đã chuộc lại được đồ đạc, xe cộ. Bây giờ, chúng tôi có thêm cơm ngon ăn. Hy vọng có nhà cao cửa rộng ở nữa. Vợ con chúng tôi thoát cảnh đi làm ma rí sến, làm bồi, đánh giày rồi. Mừng quá. Chúng tôi không bao giờ quên ơn bạn đọc. Những tháng làm báo hạng bét như chúng tôi, cửa cổ bạn đọc mấy tờ giấy lấy mười tí mà bạn đọc vẫn hoan hỉ bố thí "cho ăn mày", chúng tôi cảm động lắm. Và hứa: sẽ cửa cổ bạn đọc kỹ hơn đã được bạn đọc hoan hi bố thí nặng hơn nếu xét cần có sự ca bài con cá.

Bây giờ, ngọn nển thứ nhất đã thấp sáng. Mời bạn đọc thổi nển giùm. Con Ong đầy tuổi tôi rồi đấy bạn ạ! Một năm nhiều thử thách ghê.

ĐẶT VẤN ĐỀ VỚI NHÀ NƯỚC

VỀ VIỆC GIAO DU VỚI BẮC-VIỆT

TRAO ĐỔI VĂN HÓA VỚI BẮC VIỆT LÀ TRÁI HIẾN PHÁP, LUẬT PHÁP, VÀ KHÔNG THỰC TẾ

Sau khi ngoại trưởng Trần Chánh Thành báo nói về nội dung bạch thư 1968, và cô vợ chủ trương trao đổi văn hóa với Bắc Việt, trong số báo trước, chuyên viên bắt chước của Con Ong đã nói chuyện với ngoại trưởng Thành. Nói như vậy, kẻ ra đã đủ lắm rồi. Nhưng sau đó, ngoại trưởng Thành lại họp báo thêm một phát nữa thành minh rằng đề nghị trao đổi văn hóa với BV, là của Chính Phủ, chứ không phải sản phẩm của riêng ông. Nên hôm nay, xin đặt vấn đề với Nhà Nước Đại-Ngu, chứ không phải với riêng ngoại trưởng Thành.

Trong cuộc họp báo giới thiệu bạch thư vào ngày 30-9, ngoại trưởng Thành tuyên bố nguyên văn như sau. Nên nhớ, những lời sau đây trích lại theo tài liệu của Bộ Ngoại Giao, chứ không trích lại lời tường thuật của mấy thằng nhà báo, nên chắc chắn sẽ không thể xảy ra một sự cãi cãi nào cả.

TRAO ĐỔI VĂN HÓA VỚI BẮC VIỆT.

«Tôi xin nói rằng chế độ mà miền Nam chúng ta muốn và đang xây dựng, mặc dầu còn thiếu sót, là một chế độ đặt nền tảng trên tự do tư tưởng.

Trong các nước tự do, ai cũng có thể nghiên cứu chủ nghĩa Cộng Sản

Chúng ta phải nhớ câu của Tôn Tử: Phải biết địch mới thắng được địch «Biết người biết ta trăm trận đánh trăm trận thắng».

Chúng ta có cấm ai hằng ngày nghe đài phát thanh Cộng Sản đâu. Cộng sản vào đây tuyên truyền và nói gì hơn những đài phát thanh của họ. Sự tuyên truyền càng bí mật càng nguy hiểm. Trong sự trao đổi văn hóa giữa hai miền, Việt Nam Cộng Hòa sẽ lợi gấp bội, gấp trăm gấp ngàn lần, vì tại Bắc Việt, rất ít người, hay không có ai, được nghe đài phát thanh Saigon, vì lý do nghèo quá không có tiền mua máy thu thanh và vì bị cấm đoán.

Khi các vị gặp những người hỏi chánh, các vị nghe thấy những điều lạ lùng, vì họ không hiểu một tí gì về Việt Nam Cộng-Hòa và Thế-giới Tự-do, họ không được nghe vô-tuyên truyền-thanh không

được xem sách vở và báo chí của chúng ta.

Tôi biết có nhiều người lo ngại về việc trao-đổi văn hóa với Bắc Việt. Thứ ra sự lo âu đó hơi quá đáng, vì chúng ta sẽ đặt sự trao đổi trên căn bản hỗ trợ và đồng-đều.

Nếu Bắc-Việt đưa vào Nam một gánh hát, Nam Việt sẽ đưa ra Bắc một gánh hát. Nếu họ diễn trong một ngàn chỗ ngồi, đoàn của chúng ta cũng sẽ trình-diễn tại một rạp hát một ngàn khán-giả.

Nếu họ đến Saigon, chúng ta sẽ ra Hà Nội. Nếu họ xuống Cần Thơ, chúng ta sẽ đi Hải Phòng và nếu họ vào Huế, chúng ta sẽ đi Nam Định.

Sự trao đổi sẽ diễn ra trên căn bản hỗ trợ và đồng đều chứ không phải để họ tự do muốn làm gì thì làm.

Công việc trao đổi giữa thể giới tự do và thế giới Cộng Sản đã có nhiều tiền lệ: Mỹ Nga, Đông Đức với Tây Đức, một số các nước Á Phi với các nước Cộng Sản.

Phương pháp tốt nhất để ngăn chặn tuyên truyền Cộng sản là trao đổi văn hóa với họ.

Tôi nêu ra một thí-dụ: Trao-đổi các nhà báo. Nếu các ký-giả Bắc Việt biết rằng ngày 30-9-1968 hồi 10 giờ 15, ký giả Tiên-Lôi đang chờ tôi trong phòng Hội Bộ Ngoại Giao này, các nhà báo Bắc-Việt sẽ vô cùng ngạc-nhiên, vì họ không bao giờ được quyền như vậy.

Một thí-dụ thứ hai nữa là nếu một nữ tài-tử danh tiếng được ra Bắc, quần áo hợp thời-trang của cô, những nữ-trang đeo dây người sẽ là sự tuyên-truyền lớn lao cho chánh sách của chúng ta đối với các nghệ sĩ sần khấu, kịch trường, điện ảnh, và mức sống cao tại miền Nam, so với miền Bắc.

NÓI CHUYỆN VỚI NHÀ NƯỚC

Sau đây xin lần lượt nói chuyện với nhà nước về từng điểm một, qua những lời tuyên bố kẻ trên của nhân viên Chính Phủ.

1) Một ngạc nhiên đến sống sờ khi nhà nước tuyên bố nhân dân Nam Việt Nam có quyền nghiên cứu chủ nghĩa Cộng Sản, và nhà nước không hề cấm dân chúng nghe các đài phát thanh Cộng Sản.

Nhà Nước có thể ra một thông cáo xác nhận rằng từ trước tới nay, chưa hề có ai bị bắt về «tội» nghe lên đài phát thanh Cộng Sản hay không? Hãy vào thư viện lật tập báo cũ, thiếu gì những mẩu tin vật nói tới những kẻ bị bắt vì nghe đài Cộng Sản. Mặc dầu Ngoại Trưởng Thành đã tuyên bố không cấm dân nghe đài Cộng Sản, nhưng hiện giờ nhà nước có dám ra thông cáo cho dân chúng nghe đài Cộng Sản thả đàn hay không?

Nếu trí nhớ của kẻ hèn này không quá tồi, thì ngay vào thời đương kim Ngoại Trưởng làm Bộ Trưởng Thông Tin, một tiệm thịt bò bày mớ ở chợ An Đông đã bị làm tình làm tội chỉ vì tội mở đài Cộng Sản cho thực khách nghe chơi.

Còn việc tự do nghiên cứu chủ-nghĩa Cộng Sản, thì chẳng hiểu hiện nay, có thằng dân nào dám đề sách báo Cộng Sản ở nhà không? Chỉ biết rằng, trước đây, có lần nhà nước đã tịch thu một cuốn tự điển còn đang in dở lem về chất đồng loại mà dốt đi, chỉ vì có mấy trang giải thích hội ký về chủ nghĩa Cộng Sản.

Ngoại Trưởng Thành đã lời một câu của Tôn Tử: biết người biết ta, trăm trận đánh trăm trận thắng. Tôn Tử vẫn đúng. Nhưng khi người dân không được tự do đọc sách báo Cộng Sản không được tự do nghe đài Cộng Sản, mà Ngoại Trưởng Thành bảo là dân có cái tự do đó. Nói như vậy, nhà nước đã chứng tỏ không biết mình. Ngay chính mình còn chưa biết, làm sao biết người. Vậy thì câu nói của Tôn Tử có thể đổi ngược lại như một định lý đảo: «Không biết mình, không biết người, trăm trận đánh, trăm trận bại!»

2) Nhà nước bảo trong sự trao đổi văn hóa giữa hai miền, Việt Nam Cộng Hòa sẽ có lợi gấp bội, gấp trăm gấp ngàn lần... Ôi! Câu nói này sao quen quá! Hình như nó là ngôn ngữ thuộc lòng của những người bán hàng rong. Tại một vỉa hè Sài Gòn,

một người đeo kính đen thao thao bất tuyệt: «Xin quý khách hãy mua thử món hàng này của chúng tôi, quý ngài sẽ có lời gấp bội, gấp trăm gấp ngàn lần các thứ hàng khác!» Nhưng khi một vị ngoại trưởng nói lên lập trường của nhà nước, tất nhiên, nó không phải là lời rao hàng. N đáng để ta suy ngẫm:

Nếu có trao đổi văn hóa giữa Nam-Bắc, tất nhiên, người dân miền Nam sẽ được tự do nghe đài Cộng Sản, và đọc sách báo của miền Bắc. Sách báo Cộng Sản sẽ thu hút được rất nhiều người đọc. Không phải vì dân miền Nam, thích Cộng Sản, mà đa số đọc vì hiếu kỳ. Dân di cư và thân nhân dân tập kết đọc với hy vọng biết được ít nhiều đời sống của bà con mình. Còn dân miền Bắc có được tự do đọc báo miền Nam không? Ngoại Trưởng Thành đã có thời từng làm lớn dưới chế độ Cộng Sản miền Bắc, chắc ông phải biết hơn ai hết rằng dưới chế độ Cộng Sản, một ý nghĩ trong đầu còn khó đi được, một lời nói thì thâm của cha mẹ còn bị con đi bá cáo, thì làm sao có thể tự do đọc sách báo miền Nam.

Nếu sự trao đổi thành hình, thì ít nhất, tại Saigon sẽ có một phòng thông tin của miền Bắc, và tại Hà Nội sẽ có một phòng thông tin của miền Nam. Mọi người sẽ tự do vào phòng Thông tin của Cộng Sản ở Sài Gòn. Nhưng người dân nào dám tới phòng thông tin của ta ở Hà Nội, ngoài những tên cán bộ? Lúc đó, ta không thể phản đối Hà Nội. Họ sẽ nói rằng dân Hà Nội không tới phòng thông tin của ta, vì không thích ta, và họ không có hồn phật, và không thể bắt đầu chúng tôi phòng thông tin của ta!

3) Nhà nước bảo sẽ trao đổi văn hóa với BV trên căn bản hỗ trợ và đồng đều. Ví dụ họ gửi vào ta một đoàn hát, ta gửi ra họ một đoàn hát. Đồng ý lắm. Nhưng cũng y như việc trao đổi sách báo. Dân miền Nam vì hiếu kỳ, và có tự do, sẽ đi coi các đoàn hát của họ. Nhưng những ai ở ngoài Bắc dám công khai vào mặt đi coi các đoàn hát của ta trình diễn? Khi đó, chẳng những ta không đạt được mục tiêu tuyên truyền, mà còn mang tiếng là tại đoàn hát của ta đã nên «khách»! Ngược băng, nếu bắt buộc phải có sự đồng đều cả về số khán giả, thì ai cần

Bắc Việt cho toàn cán bộ trung kiên đóng vai khán giả, kéo vào rạp ngủ kĩ. Chẳng lẽ ta bắt họ có hồn phật đánh thức khán giả dậy coi đoàn hát của ta trình diễn.

Tất sẽ có người bảo tại sao ta không thể áp dụng các thủ đoạn như Cộng Sản! Trước hết, ta tự do, không làm như vậy được. Thứ đến, nếu cả hai bên đều trao đổi văn hóa để chỉ phổ biến trong giới... cán bộ, thì trao đổi làm gì? Cũng có người bảo ta sẽ phản đối, nếu Cộng Sản cấm dân của họ tìm hiểu văn hóa của ta. Nói như vậy ngày thơ, và hoàn toàn mù tịt về hệ thống kiểm soát tinh vi của Cộng sản. Còn nếu bảo Cộng sản sẽ tôn trọng sự cam kết, để dân họ tự do như dân ta, tức là công nhận Cộng sản cũng tự do như ta. Vậy mục đích chống Cộng của chúng ta không còn nữa! Và tất cả mọi hy sinh to lớn trong sự mạng diệt Cộng từ bấy lâu nay tự nhiên trở thành vô ích! Thương thay!

4) Nhà nước bảo việc trao đổi văn hóa giữa tự do và Cộng Sản đã có nhiều tiền lệ như Mỹ Nga, Đông Đức, với Tây Đức, và một số nước Á Phi, với các nước Cộng Sản.

Thứ xem kết quả các tiền lệ trên ra sao?

Trong vụ trao đổi Mỹ Nga, người dân Mỹ có thể tự do tìm hiểu chủ nghĩa Cộng Sản, tự do vào các cơ Cộng Sản biểu tình đi đảo Chính phủ, lật thế trung bình, và hoan hô Cộng Sản. Còn người dân Nga có được tự do tìm hiểu nền văn hóa Mỹ không? Vừa mới đây, báo chí đã đăng tải một nguồn tin quốc tế đáng chú ý! Mỹ chính thức phản kháng Nga đã phá các làn sóng điện của đài phát thanh bằng Nga ngữ. Thiết tưởng mẩu tin này đã đủ để trả lời câu hỏi trên.

Vụ trao đổi Đông và Tây Đức đã giằng dụa bằng bức tường ô nhục được Cộng Sản dựng nên vào ngày 13-8-1962.

Những nước Á Phi nào đã trao đổi văn hóa với Cộng Sản?

Trước hết là Ấn Độ, đã và đang khốn đốn với ông láng giềng Trung Cộng. Thứ đến là Nam Dương, xuất nữa bị Cộng Sản nuốt trứng! Tiếp theo là Cao Man, nước này hiện đối với Cộng Sản ra sao, tất mọi người đều đã rõ. Điều

CHỨC THƯ VIẾT CHO CON TRAI ĐẦU LÒNG

thương sinh

Bạn Thương Sinh, nguyên chủ bút Con Ong, tác giả nhiều phóng sự nhảm nhở đang ở vào chu kỳ «tàu hỏa nhập ma». Hôm nọ, tới bệnh viện của bác sĩ Nguyễn Văn Tạo, bạn đã dấu chúng tôi, bảo rằng bạn đau tim. Thực ra, các đồng chí «cốc» đang mịt tinh tuần hành ở hai lá phổi bạn. Bạn ta sắp về cõi Phật rồi. Chúng tôi xin bạn một bài cho số CON ONG ĐẦY TUỔI TỐI. Bạn lắc đầu, hờn hờn: «Không viết được, không viết được.» Hỏi tại sao, bạn nghệt mặt ra. «Hãy tới yết kiến người ký giả Lô Răng». Nhân tóm được mấy tờ giấy dẫu dưới gối giường bệnh, chúng tôi liền đem về. Hóa ra con nhà Thương Sinh muốn chôn vùi Thương Sinh thật sự. Vì đây là chức thư của nó.

L.T.S.

Con trai đầu lòng.

Ông bà nội con sinh ra ta sẽ đau lòng lắm nếu biết ta làm cái nghề viết lách chằm chích thiên hạ. Ta bình sinh chỉ mơ thổi kèn, đánh trống ở dancing. Nhưng cái chí thổi kèn clarinette của ta chẳng thành vì hồi mới đi cư vào Nam, ta đòi quá. Ngày ngày ta ăn, ta ở Nhà Hát Nhỏ. Rảnh rỗi ta tới tiệm Au Ménestrel đường Catinat, dán mũi vào tủ kính nhìn chiếc kèn clarinette. Giá có 7 ngàn thôi. Ôi, 7 ngàn to thật là to đối với ta lúc đó. Ta đành nuốt nước bọt, thờ dài. Thế là ta vô mộng thổi kèn. Vốn ta có chút tài đánh guitare. Nhưng chút tài đó chỉ dùng cho văn nghệ tất niên ở trường học. Ta không biết ngày mai sẽ làm gì để nuôi tấm thân tha hương lữ thứ. Trong cơn bực đồng, ta đã trêu một thằng chủ tịch Vem tỉnh Thái Lộ là nơi ta chôn rau cắt rốn, nó dọa đưa ta vào Thanh Hóa chỉnh huấn, ta bèn âm thầm khấn gói quả mướp vào Sài Gòn với một kiến thức đệ nhị trường tư và chưa dám thi trung học phổ thông. Cái sự học văn của ta lem nhem khó diễn tả. Tiếng Pháp thì ta chia một verbe chưa đủ «mốt» dù «tăng». Tiếng Anh thì, mang tiếng học đũa «Troisième beige» của mông xừ Phialip Carpentier, nhưng ta chưa hề học hết bài số 30 của cuốn «Sixième bleue». Nên ta chỉ biết «What is this? This is Jack» là «cái này là cái gì? Đây là thằng Giắc».

Con trai đầu lòng.

Ta viết cái gì ở chức thư này, con phải tin ta. Đừng có ngỡ «bổ mình ra hải hước nên ông dám chửi ông lắm à» mà tưởng ta hiền hách, ta có một dĩ vãng vàng son gồm véc đại loại «Bổ tôi là tay danh sĩ ngày xưa, mẹ tôi là nữ sĩ khét lẹt. Tôi mang giòng máu nghệ sĩ từ trong bụng mẹ tôi...» thì thôi lắm, con à! Ta rất ghét những kẻ sơn xỉ mà kèn tiêu sử mình khi chúng nó làm nên cái công cán gì đó. Cái thứ quên dĩ vãng khốn nạn là cái thứ đã đáng đánh đòn rồi. Cái thứ dĩ vãng khốn nạn mà lại sơn sơn thiếp vàng lên thì đáng phê nhổ lắm. Đời nay thật hiếm những kẻ hành điệt với cái quá khứ làm than cơ cực của mình. Cho nên ta

con ong trang 5

rất quý «cái thật» của bạn ta là thằng Thế Phong ở «Nhà Đường Đi Xương». Giữa cái lúc bơ vơ bốn bề không nhà, đêm đêm nằm trên tờ nhật trình trải trên sàn lâu chóc Nhà Hát Nhỏ, tập tễnh ngâm Kiều, ngâm Cung Oán thì người ta rủ ta lên Ban Mê Thuật mài gươm dưới nguyệt. Ta bỗng cảm thấy ta bị quá. Bèn phọt ra bốn câu thơ rất «trá dư từu hậu» sau khi găm xong mấy bắp ngô đi bẻ trộm của người Ra dê:

— «Ai trước bên thùy rặng một côi
Mình nay sông núi nặng hai vai
Mài gươm dưới nguyệt trắng tròn lè
Hồ Kiếm vua Lê có thờ dài»

Ta đi làm cách mạng chống Ngô Đình Diệm! Ông nội con ở ngoài Bắc chắc sẽ cười nghiêng ngửa. Ấy thế mà ta cứ chống. Ta phá rừng, làm nhà. Ta học «tru chi lục» của lãnh tụ Duy Dân Lý Đông A. Ta ăn gạo viện trợ Mỹ, ăn canh rau cải nấu với phở mát Mỹ, uống sữa bột Mỹ... tự lực tự cường chống cả Tư Bản lẫn Cộng Sản! Ta quen với một nhà sư. Đêm nằm chung chiếu trên nhà sàn. Ta đã nghịch ngâm, sáng sớm vờ ngủ mê đặt tay lên của quý của vị thầy chùa xem vị có lỏng chức «thương thư» không. Cũng «lên đồng» như ta thôi. Tự đó, ta có ý nghĩ khôi hài về các ông sư.

Con trai đầu lòng.

Ta chán làm cách mạng, chán làm Bộ trưởng khi cách mạng Duy Dân thành công. Ta bỏ về Sài Gòn để lêu bêu như chó mất chủ. Ta lên Tây Ninh gánh nước tưới rau, ăn nhờ người bạn. Có bữa, đang bưng bát cơm đưa lên miệng, vô tình mẹ người bạn xỉ và dấm bạn của bạn ta, thốt ra câu «Bạn của thằng X. Toàn là lũ khốn nạn». Khiến ta tưởng nuốt miếng cơm đầy tui hận. Ta lại bỏ về. Đàng ta nuôi ta vài tháng ở Bàu Sen. Ta ăn cơm hai bữa, học sử quan của đảng ta. Rồi các «đồng chí» của ta cãi nhau, Ta bỏ đi. Lần này ta về Đàng thời cơm cho bạn ta ăn và ăn gở. Ta y hệt phi lip nhỏ. Rồi ta lại về Sài Gòn, xuống Hòa Hảo dạy học, theo Sơn Đông mãi võ bán thuốc cao đơn hườn tán, theo gánh hát cải lương lưu diễn, giữ xe đạp hội chợ, đi a lô cho tiệc Wong Bang Phu...

Con trai đầu lòng.

Ta không dám kể hết các nghề của ta. Vì ta sợ con sẽ khéc thét lên. Ta kể cái tích đi dạy học của ta, con phải cười hồ hồ. Cái trường bán công Hòa Hảo họ mới quảng cáo «giáo sư Đoàn Trọng Thu, cử nhân Anh Văn». Nhưng cuối cùng, cóc có anh cử nhân Anh Văn nào mò về đây dạy cả. Ta đang đói rách, nhờ người giới thiệu, ta xuống Hòa Hảo dạy Anh Văn từ đệ thất tới đệ tứ lãnh 40 tí một giờ. Ta phải nhận ta là Đoàn Trọng Thu cử nhân Anh Văn vì nhà trường muốn vậy. Ta đâm ra kèn Anh Văn nhờ học bài số 5 dạy bài số 1. Ta không muốn vô mặt nên học thuộc lòng. Một bài ta dạy năm lớp. Tới lớp thứ ba là ta đã «trình diễn» lưu loát rồi! Ta bỗng nổi tiếng «vị» bỏ mẹ chứ. Ta ra tỉnh Long Xuyên dạy, át giọng cổ những tay đại học sư phạm. Cái vốn Anh Văn «What is this? This is Jack» của ta

đó! Ta chửi ta bịp. Ta chửi cuộc đời ngu. Ta đâm ra khôi hài từ đó. Ta nghĩ về ta. Ta nghĩ về người. Ta đâm ra ngờ vực tất cả. Nếu ta cam đành làm nghề dạy học và, lưu manh hơn, ta mở «cua» riêng, chắc ta cũng kiếm trác được. Chỉ tiếc ta khinh ta nên đang thuận buồm xuôi gió, ta bỏ nghề. Ta toan học thi tú tài. Mò đến cái trường dạy làm luận, ta thấy anh Lữ Hồ nói phét ghê quá, ta phát nản, bỏ mộng học thi tú tài. Giá ta học anh Lữ Hồ, sau này anh ta viết báo Con Ong, ta không dám sửa bài của anh ta là cái chắc. Bỏ 68 ơi, may quá tao không học mày!

Con trai đầu lòng.

Ta đi làm công chức, biên tập viên chuyên làm ca dao đều chữ Việt Cộng để ẩn lốt tung xuống mặt khu, tung về nông thôn. Ôi, ta trải qua nhiều giai đoạn cưỡi võ bụng. Hóa cho nên, khi báo Xáy Dung mời ta viết, ta đã giữ cái mực «Kéo C ú, Tuổi Mới». Từ đó, ta học thói chằm chích thiên hạ. Người ta hay hỏi ta không cay cú gì cuộc đời sao khắc nghiệt với cuộc đời thế. Ta cũng chả biết phải trả lời thế nào. Ta vốn hiền lành, năng ứ bầu tình cảm. Nhưng khi ta đã cầm bút, ta là kẻ dễ sợ. Ta quên mọi hậu quả. Ta phóng bút viết không cần đọc lại xem ta đã viết những gì. Quảng đời luân lạc của ta đã để ra cái tên Thương Sinh. Ta mới cho con hay rằng, ông bà nội con sẽ đau lòng lắm khi biết ta là Thương Sinh.

Con trai đầu lòng.

Khi sinh thời, ta đã chửi bới hàng trăm nhà văn lem nhem. (Bản danh sách ta chép riêng.) Nay ta chết, con phải phục hồi danh dự cho họ. Lúc hoàng hôn của cuộc đời ta mới thấy ta hồ đồ, bỗ láo. Ta không có lập trường. Những người ta đã trót chửi bới đều là những vĩ nhân, những anh hùng dân tộc. Các bà Trần Kim Thoa, Kiều Mộng Thu là các nữ anh kiệt xứng đáng so sánh với Bà Trưng, Bà Triệu. Các ông Giáp Văn Thạch, Phạm Chí Thiện, Mai Văn Hàm, Trần Thị Minh, Dương Văn Ba vẫn vẫn toàn là những người ái quốc, ái quần. Linh mục Trần Du, Trần Chấn Chính là hai đảng chân tu. Đại đức Thích Hộ Giác chắc chắn sẽ đặc đạo vì Ngài không những tu tài mà văn chương hồi ký còn xuất sắc. «Bản đạo» Nguyễn Văn Tự xứng đáng là Khổng Tử tái sinh. Tất cả những nhân vật trong «Đi Tàu Suốt», «Chinh Trị Giao Chỉ», «Đàm Sài Gòn», «Nghị đực, Nghị cát», «Giao Chỉ For Rent» cũng đều rất xứng đáng đi vào lịch sử đấu tranh của giống nòi. Sinh thời, vì ta đố kỵ nhỏ nhen đã không chân thành đề được ngưỡng mộ các anh hùng, liệt nữ đó. Ta chết rồi, con cố gắng phục các vị ấy lên ra nhé! Tô quốc ta không thể thiếu các vị ấy. Đất nước ta mà vắng các vị ấy thì sẽ buồn tẻ vô cùng. Ngay cả những thằng lưu manh, bịp bợm ngoài đời, con cũng chờ hiểu làm họ như ta. Đó là các đảng có những trái tim quả cảm, có những tấm lòng cao thượng. Tóm lại: bất luận người nào mà con đọc văn chương nhảm nhở của ta, thấy ta đã kích họ, con phải vì ta mà lay lợ họ. Nếu con làm ỉn, con nên mời họ ra giúp nước.

Con trai đầu lòng.

Thôi, ta kiệt sức quá rồi. Con nhớ đừng quên lời ta giảng giới đây. Ta về đây, ta «về quê» đây

TỔNG KẾT MỘT NĂM CẢN NHÀ NƯỚC

Tờ ông, 14-10-1968
Tờ ông, 14-10-1968
Tờ ông, ngày 14-10-1968

Nhà Nước thân mến,
Đổi với Con Ông, hôm nay là ngày «xá tội vong nhân», ngày ngọt ngào như mật ong nguyên chất, ngày đất ông không có ọc, ngày mà nề có kẻ nào phiêu lưu dán giấy năm trăm vào miệng rồi dúi thêm ít bó vào túi quần, ta cũng nhận: Người quân tử nhắm mắt mà nhận mờ lý Do lẽ đó, ta lấy làm một sự hoan hỉ gửi tới nhà nước bức thư tâm tình đây. Ta xin nhà nước hãy bắt chước hiền nhân thời xưa, tắm rửa cho sạch sẽ, húi tóc bành bao, xức Chanel «năm bờ phai» cho thơm tho. nhin ăn cơm Tây vài bữa rồi đọc thư của ta.

Nhà Nước thân mến,
Trộm nghĩ rằng kẻ sĩ có liêm sỉ thời nào thì cũng giống nhau ở cái điểm muốn người lãnh đạo sáng suốt anh minh. « ăng tua ra » bành bao, tài giỏi, sạch sẽ đáng làm cho dân tộc ấm no, hạnh phúc. Đời xưa có hai kẻ Hứa Do, Sào Phủ, nghe chuyện công danh phải đi rửa tai và không cho trâu uống cái nước rửa tai ấy. Đời nay ta chưa tìm thấy kẻ che công danh. Ta chỉ mới thấy kẻ ghé tòm công danh sau khi đã hưởng thụ kỹ. Đó là người Nguyễn Hữu Có. Lắm kẻ thêm lên xe xuống ngựa đến cái độ phải cho vợ mình đi «chơi» ngoại giao để lấy lòng người tiền cứ. Lại lắm kẻ tình nguyện làm ma cô, tài xế để... được chấp chánh. Kẻ sĩ thì lần lượt «For rent». Người liêm sỉ hiếm. Quân vô liêm sỉ lại đông như ruồi nhặng. Chân, Giã không biết đầu mà lường. Đối lập nhà nước vì nhà nước chê không mời chấp chánh. Đối lập nhà nước để sửa soạn tiếm chức nhà nước. Bọn nịnh bợ thời nào chẳng sẵn. Kẻ trung trinh đóng cửa khó tìm. Ta biết nhà nước thêm đối lập... vô tư hay đối lập để «măng giê» ca ca lắm miến là kẻ đối lập chỉ nhằm mục đích giúp nhà nước cải tạo những sai lầm khuyết điểm.

Nhà Nước thân mến,
Bởi vậy, «lũ chúng ta lạc loài dăm bảy đứa, bị quê hương ruộng bô giống nổi khinh», tụ họp thành cái tổ gọi là tờ ông phát cơ đối lập. Kẻ về tài thì trong chúng ta, có kẻ dư sức làm Tổng trưởng Chiêu Hồi, Thông tin, Thanh Niên, Giáo Dục. Nhưng tài mà bất thân Mỹ thì cũng mai một. Và chẳng, lũ chúng ta không màng hư vị. Một năm, chính trường Giao Chỉ có thể sản xuất được vài chục Tổng trưởng, nghị sĩ, dân biểu. Chứ vài chục năm đất nước này mới sản xuất nổi một người cầm bút cư phách như một kẻ trong lũ chúng ta. Chính khách là người của giai đoạn. Nghệ sĩ mới là người của muôn thuở. Thì chúng ta đâu có màng cái giai đoạn. Nếu không được ăn cắp, khối kẻ làm lớn còn lĩnh lương thua chúng ta.

Nhà Nước thân mến,
Không ai có quyền bỏ tù kẻ kiêu căng. Chúng ta kiêu vì chúng ta là nghệ sĩ, là kẻ sĩ thời đại. Nhà Nước phải hành diện vì dưới chế độ của Nhà Nước có anh em ta đối lập không ăn cái giải gì. Nếu một năm qua, ta đã «cần» nhà nước phát nào trạch, thì nhà nước cũng nên hiểu rằng chỉ vì chúng ta quá lý tưởng. Những người quá lý tưởng là những người muốn xã hội tốt đẹp. Vì quá lý tưởng nên dễ thành nhà khích. Ta rất mong nhà nước hiểu dùm. Vì không có giấy viết thêm nên ta kết luận: Nhà nước đã tỏ ra mã thượng khi chấp nhận sự đối lập của anh em ta. Chúc nhà nước mãi mãi phong lưu, mã thượng.

minh vô đôi thời với nhà nước bếp phụ đôi thời với nhà nước bếp

Nhà Bếp kính yêu,
Nếu Tổng thống Ngô Đình Diệm không bị lật đổ trong cuộc chính biến 1-11-1963 thì 26 tháng 10 năm nay, Bộ Thông Tin sẽ tung ra thị trường nịnh hót một tác phẩm vĩ đại, sáng tác tập thể của liên bộ, Nha nhân đề là «THÀNH TÍCH 14 NĂM CHẤP CHÁNH». Tác phẩm này sẽ dày bằng 4 cuốn tự điển Pháp-Việt của Thanh Nghị. Riêng những bài huấn từ, huấn thị của Tổng thống và ông cố vấn Ngô Đình Nhu đã chiếm ngót 500 trang rồi. Rất may cho chữ nghĩa là chế độ Cộng Hòa nhân vị đi trước. Chứ không, ta sẽ phải bịt mũi mà đọc cái tác phẩm sặc mùi nịnh bợ rất thối nham đề «THÀNH TÍCH... CHẤP CHÁNH»! Lịch sử là sự tái diễn. Người ta, sau khi đã chề bỏ những danh từ «huấn từ, huấn thị», lại đang sài lại. Ta không hiểu rồi đây, chữ nghĩa có được dùng để viết «Thành tích chấp chánh» không? Lúc ấy, cảm nghĩ của ta nó sẽ như thế nào nhỉ, Nhà Bếp nhỉ?

Nhà Bếp kính yêu,
Nói về thành tích chấp chánh nhà bếp của ta, ta cũng dư sức thuê thằng Dương Hùng Cường viết chota cả nột pho. Nhưng ta chỉ thích cái trò khoe khoang ấy. Ta sẽ ngưng lăm khi đọc những giọng cay cáo nịnh bợ của thằng Dê Húc Càn. Tì du nó viết: «Hàng năm, cứ đến ngày 14 tháng 10 là toàn dân từ Bến Hải đến Cà Mau lại tưởng nhớ tới ngày chí sĩ Bếp Phụ về nước leo lái con thuyền dân tộc...» Ôi, lịch sử những thằng bồi bếp chờ ghe dân tộc thì nổi đanh đám nhất là con nhà Chuyên Chư. Nó đã «thi» mẹ già nó, nghe thằng Ngũ Viên «xùy», đi học nghề nướng cá thành tài rồi làm bếp và «thị» vua. Nó có cái ché gì gọi là dũng sĩ? Chẳng qua cũng chỉ là phường ngu dốt, nghe phỉnh phờ mà thôi. Ta thật không phục con nhà Chuyên Chư tí nào. Dũng sĩ thứ Chuyên Chư, Yêu Ly, Kinh Kha y hết bọn ranh con đang bị Vem nó «hích» vác chất nổ đi giết đồng bào. Dũng sĩ, theo ý ta, phải là Trần Bình Trọng thời xưa và Nguyễn Tuấn thời nay.

Nhà Bếp kính yêu,
Ta biết cái thân bồi bếp của ta nên, dù chấp chánh bếp núc Con Ông một nửa nten (nửa niên trước là lãnh tụ Bếp Nhỏ), làm được nhiều pha ngoạn mục, ta vẫn không dám khoe thành tích. Ngượng thấy mồ. Vậy, Nhà Bếp, hội nôi nôi xoang chảo, chổi cùn, rế rách, ta đểch ban «huấn từ, huấn thị» cái con mẹ gì cả đầu, ta chỉ có đôi lời thưa cùng «bạn chúng mày» rằng thì là hôm nay là ngày kỷ niệm một năm chấp chánh bếp núc của ta, ta vui lắm. Ta cho bạn chúng mày «treo niêu» một ngày để hân hoan ngày kỷ niệm của ta. Đưa nào phân đôi ông «treo niêu» ỉnh ỉnh. Biết thân biết phận thì đừng có đối lập, nghe chưa? Đối lập vừa vừa thôi, nhờ chúng mày một tí.

Thôi, chia bánh sinh nhật mà ăn. Còn ta, ta đi uống sâm banh với các vị thượng khách của thế giới Con Ông. Đừng tỏ chức học tập những lời của ta đấy nhé! Vì nó thuộc loại huê hôi cỡ thối.

THÀNH TÍCH MỘT NĂM CHẤP CHÁNH

— Phải làm gì?
Chí sĩ Minh Vô hí hửng:
— Sắp tới «đầy tuổi tôi». Con Ông rồi, quý bạn ạ! Trong khi chờ đợi tìm một lối thoát cho những kẻ chống Cộng đến chiều, tôi muốn tưởng nhớ một vài kỷ niệm của một năm làm báo Con Ông.
Và chí sĩ Minh Vô, chủ tịch Hội Đười Ươi đề hồn mình thoát khỏi ngả ba Chuồng Chó.

... Tôi có ngày nay, trước hết là nhờ vợ tôi. Tôi không hiểu tại sao vợ tôi lại lấy tôi. Như thằng Thương Sinh hay tả hình dáng và tính nết tôi, tôi đúng pheng phốc những gì nó viết. Tôi có mái tóc của tài tử phim câm cỡ Rudolph Valentino. Khuôn mặt tôi, nếu có số đóng cái lương, tôi chỉ được thủ vai kép độc hay kép riêu. Tôi đẹp giai hơn Hữu Phước nhưng thiếu vẻ tân bào của Jack Palance. Minh mầy tôi ở đây mụn hắc lờ. Tôi rất lười tắm, tuy không hít tở phe. Đêm nằm nghiêng rưng ken két. Vậy mà vợ tôi vẫn yêu tôi. Tình yêu thật là có giải nghĩa. Tôi ví như vài «pô pơ lin xăng pho», còn vợ tôi là cái máy may Sinco.

Em như cái máy Sinco
Còn anh là vài xăng pho mới về.
Vợ tôi không những yêu tôi lại còn chịu khổ mỗi chiều thứ bảy phát cho tôi vài bốp để tôi đi, trường đua Phú Thọ rờng rã mười năm tôi... ở àn! Tôi là kẻ không khoái làm cái gì ngoài cái khoái đánh cá ngựa. Thuở nhỏ, tôi học hành, chơi thân với những...
... Và không hề ồm mộng làm chủ nhiệm báo. Nếu ông Nguyễn cao Kỳ không ngờ mình làm thủ tướng thì tôi cũng không ngờ mình làm chủ báo. Tôi thú thật, số dĩ, tôi vào làng báo là nhờ hai người bạn.

Người thứ nhất tên Anh Tuấn họ Hoàng. Hoàng Anh Tuấn hay nhà văn nghệ cao nhất nước cũng vậy. Thằng này đưa tôi vào báo Sống với tư cách phái viên... trường đua. Được hai ngày, chưa có phát bài nào của tôi thì báo Sống ngòm củ tí. Tôi lẻ la ở cái quán cà phê, chửi bới om sòm, ra cái điệu bất mồm lăm. Ít ngày sau, tôi qua báo Sống của Nguyễn Đình Quát. Và, tại đây, tôi gặp Bếp Nhỏ. Tôi khoái thằng này vì những bài nó chửi thiên hạ. Nó chửi cả Nguyễn Đình Quát mà Nguyễn Đình Quát đểch biết nó chửi mình, vẫn phát lương lẽ ngoài lương ghi ở sổ sách. Hồi đó, tôi nghĩ tôi sẽ là phái viên thể thao thôi. Nhưng rồi, vì hay về tiền Nguyễn Đình Quát đưa cho Thương Sinh đi nhầy dăm, uống rượu nên con nhà Thương Sinh tặng tôi cái hôn danh Minh Vô Tôi và nó thân nhau từ đó. Nó khuyên tôi chịu khó viết lách nếu muốn trở thành phái viên cứ. Thấy tôi «pát pát tú», nó còn dăm cem đoan tôi sẽ trở thành đặc phái viên xuất sắc mỗi ngày để ra hai ba tin đặc biệt với điều kiện chịu khó trau dồi hành văn và bớt đầu lảo. Nghe nhiều nói ít. Nó bảo thế. Và đó là tác phong của phái viên nhà báo. Hoặc nghe nhiều hỏi kỹ.

Thằng Thương Sinh giới thiệu tôi vào báo Xây Dựng. Tôi bèn được cử đi làm phỏng vấn ông bà đại tướng Trần thiện Khiêm hôm ông bà rời Việt Nam đi làm đại sứ. Bài báo viết xong, tôi tìm Thương Sinh khoe nó mà nhờ nó nhuận sắc. Nhưng nó đi đâu mà chạy Lambretta hoài dưới mưa tôi vẫn không tìm ra nó. Cuối cùng tôi phải tới nhà ông chủ nhiệm, nhét bài dưới sàn qua kẻ hở của cánh cửa Khi tóm cổ thằng Thương Sinh, tôi dẫn nó tới nhà ông chủ nhiệm, khêu bài ra (May quá vì ông chủ nhiệm Xây Dựng đi chén thịt chớ chưa về. Ông bảo đưa bài ông xem. Ý muốn thử tài tôi.) Hai đứa ra Hồng Tháp Tự ăn xôi gà. Thằng Thương Sinh đọc bài của tôi không hề sửa một chữ rồi khen «được đây, cứ thế này mãi là nhất». Tuy đã già rồi mà được thằng Thương Sinh khen, tôi vẫn sướng rên lên.

Từ đó, tôi với nó như cặp bài trung, viết bài ký tên hai đứa. Tôi không viết nó cũng cứ ký tên tôi cạnh tên Thương Sinh ra cái điệu «lãng xê» tôi. Rồi tôi về làm với Chu Tử. Rồi chửi nhau với Chu Tử bỏ đi. (Số này là số đầy tuổi tôi Con Ông, tôi không muốn nhắc tới kỷ niệm vất cam của Chu Tử. Tôi sẽ cầm nín suốt đời.) Tôi bỗng cay làm báo. Nghĩ rằng trên cõi đời này vô khối đứa thua kém tôi mọi phương diện mà vẫn làm chủ báo được, tại sao tôi không làm chủ báo. Tôi sợ cái chớ gì nhầy? Máy năm liền, tôi đã nổi danh vì thằng Thương Sinh phong tôi làm chủ tịch Hội Đười Ươi. Tôi mới xin tuần báo Tâm Tình. Bị con nhà Thương Sinh chê đăng ảnh bìa Phương Hoài Tâm và Phương Hồng Hạnh nên không thèm làm chủ bút. Tâm Tình thất bại. Tâm Tình khê lớn cũng thất bại luôn. Nó xúi tôi đổi Tâm Tình thành Con Ông, nội dung và hình thức khác. Tôi nghe nó.

Và, vì thế có Con Ông, tờ báo trào phúng duy nhất ở Việt Nam đã sống dai dẳng. Càng sống càng nặng phong độ. 40 số báo (kể cả 4 số ghé tàu) Con Ông đáng để anh em tôi hành diện. Văn hậu hậu chiến không thể quên nhóm Con Ông, nhóm nhà văn đã «lãng xê» một thứ văn chương sống sượng tới tận nhất thế giới, nhóm nhà văn đã làm giàu ngôn ngữ mà mất đi cho văn học sử! Tôi hài lòng với chức chủ nhiệm kiêm chủ bút của tôi. Tôi có thể không cần tiền bạc, cho hết thằng Thương Sinh. Vì nó đã đưa tôi lên mức thang danh vọng mà nhiều kẻ vất ra bạc tí chưa chắc đã được cái địa vị cao cả này. Bây giờ, nhắc tới Minh Vô là bao kẻ

phóng sự
sống sượng

SÁNG TÁC TẬP THỂ

khiếp vĩa, bao người mến yêu. Tôi biết ơn thằng Thương Sinh lắm. Đưa nào đặng tới lòng chân nó, tôi sẽ vén môi lên tỏ tỏ ăn thua đủ cho mà coi.

Nhà báo Phong Ngựa cười :

— Bạn vào làng báo thật bất ngờ.

Chí sĩ Minh Võ nhún vai :

— Đúng, bất ngờ nhưng không bất đắc dĩ. Tôi không phải là Xuân tóc đỏ báo chí như nhiều thằng khác. Tôi đã trải qua một giai đoạn tập sự, học nghề. Tôi không cho thuê «măng sét», không dao to búa lớn. Anh em chúng tôi cũng không huyền hoang, dao to búa lớn. Anh em chúng tôi chỉ có tâm, lòng. Và tâm lòng đó đã trải ra 40 số báo Con Ông. Nhưng nghĩ cho cùng, nếu tôi là Xuân tóc đỏ, tôi càng đáng được đề cao. Bởi vì tôi không lợi dụng vận hên của mình để bịp bợm, ăn cắp. Bạn thử xét lại coi làng báo này có mấy nghe chuyên nghiệp ? Đàng vâu Sung chuyên nghiệp à ? Chu Tử là

nhà văn trước khi là nhà báo. Nguyễn Trung Thành chuyên nghiệp à ? Toàn bắt ngờ và bất đắc dĩ cả. Tôi làm chủ báo Con Ông như ông Nguyễn Cao Kỳ làm thủ tướng, có gì là lạ ? Phải, dưới ánh mặt trời Giao Chi, có cái gì là lạ đâu. «Giấc Nam Kha khéo bất bình, Bưng con mắt dậy thấy mình Con Ông». Từ đó, có thể, «Giấc Con Ông khéo bất bình, Bưng con mắt dậy thấy mình...tông tông». Tôi đã ra ứng cử thượng nghị sĩ đã hụt. Rất, có thể, tôi sẽ ứng cử nữa, và rồi nếu đắc cử, tôi sẽ ra ứng cử tổng thống và nhờ tôi «măng giê», thiên hạ nghĩ sao ? «Ai công hầu, ai khanh tướng, trong trần ai ai để biết ai?...»

Trang quốc mẫu Thập Thành khen chí sĩ Minh Võ :
— Tiêu sử làm báo của anh nó hào hùng lắm, nó thật lắm. Độc giả yêu Con Ông vì các anh dám mở bụng cho độc giả biết sự thực về các anh. Báo các anh không dăm ô, đôi trụ ; không mị độc giả một cách rẻ tiền. Ngôn ngữ Con Ông tuy có nặng tính chất mạt

dây. Nhưng tôi thấy có thể tha thứ cho các anh. Với những thằng nham nhở, vô liêm sỉ của thời đại, phải chửi thẳng vào mặt chúng bằng ngôn ngữ cụ lý. Nói chuyện Đông Chu, Tam Quốc với chúng, chúng có hiểu gì đâu. Chửi «tiên sư cha» chúng nó, chúng còn nhe răng ra cười hề hề. Thì man g lồi cụ Không, cụ Mạnh răn chúng là sự vô ích ở cái xã hội hôm nay.

Chủ tịch Hội Tu Xuất hỏi :

— Bạn muốn Con Ông sống lâu tới bao giờ ?

Minh Võ đáp :

— Tôi muốn nó chết ngay từ hôm nay. Nhà nước sẽ không giết tôi Con Ông vì sợ mang tiếng ngán đối lập. Chúng tôi không sợ giết Con Ông vì nhớ độc giả. Nhưng nếu xã hội sạch sẽ, Con Ông tự nó, nó phải chết. Ông còn dùng ngòi làm gì ? Mọi người đều hợp vệ sinh. Các nghị sĩ, dân biểu, chính khách toàn là 10 phần người cã. Một tí khí giới trên mặt họ cũng hết. Thì Con Ông phải tự diệt. Tôi mong thế. Mong xã hội tốt đẹp để chúng tôi «rửa tay gác bút». Cuộc đời đâu phải để chửi bới đủ ba vạn sáu ngàn ngày. Con phải yêu vợ, nương con và tán gái nữa chứ. Bạn đón đọc bài tôi viết về «Con Ông hậu chiến» sẽ rõ. Chúng tôi muốn yên ổn hơn bất cứ một ai. Phải thế không. Hoàng Hải Thủy, Duyên Anh ?

Bạn đọc kính yêu,

Đề đủ «lễ nghi» cho ngày sinh nhật. «Giao Chi, For Rent» kỳ này nhường lời cho bản báo chủ nhiệm nói về mình và sự cố mất của Con Ông. Số báo này anh em cương quyết không đá kích ai. Nên nếu có sự «trái luật» nào là do ngoài ý muốn của tòa soạn. Từ số tới, «Giao Chi For Rent» sẽ tiếp tục một vài pháp cho Giao Chi, không cần Humphrey, Nixon, Johnson, De Gaulle... Đặc biệt, trang quốc mẫu Thập Thành sẽ thương xác với ông Tổng trưởng ngoại giao Trần Chánh Thành về vấn đề trao đổi văn hóa, văn nghệ và thủ đũa ra quan niệm «trao đổi» diêm miền Nam và hộ lý miền Bắc. Độc giả đón đọc qua niệm «trao đổi văn hóa» phi thường của trang quốc mẫu Thập Thành.

(KỶ SAU TIẾP

TRONG NHÀ NGOÀI NGÓ...

MỖ BÁO kể chuyện cổ tích

SỰ TÍCH CON ONG

Bỗng một hôm, ông Minh Võ, chủ tịch Hội Đười Ươi, nhân vật bất hủ trong phóng sự của Thương Sinh (viết rờng rã hai năm ở Sóng mới tạo ra Minh Võ đấy) nổi hứng làm báo. Hãy cho ông ta một tờ báo. Và nhà nước cấp cho ông tuần báo Tâm Tình. Hai đứa cam kết với nhau rằng mấy làm chủ nhiệm tạo làm chủ bút. Phút cuối cùng, con nhà Thương Sinh chề làm chủ bút tuần báo «Công phi đảng Giao Chi». Ông chủ nhiệm Nguyễn Văn Minh hối rối. Ông in gái ca sĩ lên bìa báo, mượn toàn ông già, bà cả viết... tâm tình cho thanh thiếu niên đọc. Ông thất bại vì ông cười tỏ tỏ không thích hợp với nụ cười tâm tình.

Báo Tâm Tình tới. Ông Nguyễn Văn Minh ra đi với một tâm tình rạn vỡ. Ông lại ra Tâm Tình, khổ lớn, hai trang ngoài chữ bố hai trang trong. Rồi con nhà Thương Sinh khuyên ông nên xin đổi tên Tâm Tình ra Con Ông, nó hứa sẽ không đề báo tới. Ông Nguyễn Văn Minh nghe bùi tai. Thế là Con Ông ra chào đời tại miền Nam này. Con nhà Thương Sinh hay chơi cái trò đánh trống bỏ dùi. Nó làm việc theo cảm hứng. Giấy phép hết hạn. Lại xin triển hạn. Cuối cùng, ông Nguyễn Văn Minh, giữa trưa nắng xuống Phú Nhuận gõ cửa con nhà Thương Sinh, vén môi lên, mặt đỏ như tí gà mà tỏ tỏ rằng : «Ông bán cả quần vợ đóng tiền nhà in, mua giấy rồi đó.» Rồi ông rút. Con nhà Thương Sinh đang ngủ, cóc ngủ nổi. Nó thương bạn đời quá. Thế là nó vùng dậy lên tòa soạn, bắt tay vào số ra mặt tuần báo Con Ông.

VẪN CÒN GIẬN CHU TỬ

Trước khi Con Ông vo ve, thằng Thương Sinh rí tai Chu Tử : « Anh à, theo ý tôi, ta lấy tờ Con Ông làm tiếng nói của Đảng Thế

Thiên Diệt Sâu Bọ.» Chu Tử khoái tí, cười ầm. Bức đồng mà. Thương Sinh quảng cáo ở Sóng sượng ở Trong Họ Ngoài Làng. Đùng một phát, Chu Tử đổi ý kiến, thanh minh «Con Ông cái kiến» ở Ao Thả Vịt cho rằng Con Ông không phải là vệ tinh của Sóng. Cũng may, Con Ông chẳng vì thế mà ế. Nó còn bán chạy là đằng khác. Và cũng vì thế, độc giả mới rõ lập trường Con Ông. Độc lập. Thương Sinh Sóng khác Thương Sinh Con Ông. Điều an ủi nhất và hạnh diện nhất của Con Ông là, cái buổi tối cùng Nguyễn Thạch Kiên, Nguyễn Thụy Long, Chu Tử, Thương Sinh tới nhà bà Kiều Mộng Thu để giúp Chu Tử «lấy cái biên nhận thanh toán tiền nợ», Chu Tử đã nói một câu khá cảm động : «Nếu ông bà không viết cho cái biên nhận, tôi sẽ mở một chiến dịch nói rõ trắng đen vụ này trên Con Ông và Sóng». À, thì ra Chu Tử vẫn cần Con Ông lắm đấy chứ. Chí sĩ Minh Võ giận mãi Chu Tử vụ thanh minh. Riêng Thương Sinh thì cay cú bọn xúi bẩy Chu Tử. Chu Tử ra bốc đồng và dễ nghe kẻ nịnh hót. Chẳng hiểu bây giờ anh ta đã ghé thăm những đứa anh ta vẫn thường tỏ vẻ ghé thăm nhưng anh cứ dùng chưa ?

KHI BÁO NGHỈ

Ông Minh Võ thấy ông Thương Sinh «baobãi» kỹ quá đâm rathương hại. Lại ra bốc thối. Thình thoàng vác về một sấp bài. Bền được ông Thương Sinh quăng vào sọt rác. Ông Minh Võ tức tối. Bị xúi rắng thì là con nhà Thương Sinh qua mặt, đóng cửa anh em. Báo bán chạy, y như là có kẻ thổi mồm. Ông Thương Sinh giải thích : Ông đi thích viết nhiều, mệt lắm. Ông phải cời trần, quên ngủ trưa, ăn cơm đĩa ở đây viết bài. Trong khi ở nhà ông, vợ ông làm cơm ngon như giới thì ông không được về ăn. Bài chúng nó cứ không cười, viết câu bất thành cú, đặng

ế cha nó cả báo. Một là mỳ đặng bài của bạn mỳ, hai là tao tung hê. Mỳ chọn đi. Ông Minh Võ nín bạn rất tài. Số ết, hai đứa cãi nhau. Số tất niên, ông Minh Võ tự ý viết cái quảng cáo ra giêng sẽ tăng cường «nhiều cây viết hài hước bất hủ». Ông Thương Sinh bỏ hai chữ bất hủ đi. Ông Minh Võ lại bắt thợ nhét vào. Sau số tất niên, ông Thương Sinh đòi nghỉ một tháng để ông Minh Võ nhờ «nhiều cây viết hài hước bất hủ» viết giùm.

Tết đánh nhau. Rồi ông Thương Sinh qua Công Luận. Ông Minh Võ đòi ra báo. Ông Thương Sinh lơ là. Ông Minh Võ cứ ra. Kết quả : Con Ông có cả sưu khảo về CIA ! Số đầu bán được. Ông Minh Võ khoái tí. Tới số thứ tư không Thương Sinh, báo nát bét, thối như giầy. Thương Sinh sợ tên chủ bút của mình «bần», bèn lẩn xỏ vào làm lại và gọi 4 số báo không có mình là 4 số con ghê. Báo ra được 2 số 16 trang. Thương Sinh ốm suốt chết. Lỗ. Rút xuống 8 trang. Con Ông chửi nhau, giận nhau chí chặt nhưng vẫn thương nhau. Do đó báo mới ra đến ngày hôm nay.

Tới số 23, nghỉ 2 số liền vì Thương Sinh chán đời, không thiết viết bài. Thế là báo nghỉ. Số 33 nghỉ một số vì ông Minh Võ đăng một bài vừa vô tích sự vừa dễ mịc sơ mi Tô Bịa. Hủy một số báo mồ hôi.

Đó, hai trường hợp nghỉ thế lương như vậy đó. Nay ông Thương Sinh về vườn, báo Con Ông đã có pân khá chi cho anh em, anh em hi hục viết, bắt cần Thương Sinh vẫn có báo ra đều đều. Ông Thương Sinh, ông đi cha ông đi, chúng tôi cóc cần ông đâu. Chúng tôi đã có chí sĩ Minh Võ !

MỖ BÁO

MỠI CÁ' NƯỚC NHẢO ĐỒ
ĐỜ'P BÁNH CON ONG
MỘT TUỔI

TÔI MUỐN BỎ BOM
VÀO CÁI BÁNH CUA,
NÓ QUA' BÁC ỒI!

TUI TAO CỨC MẦY,
MÀ THÊM ĂN CÁI
ĐỒ NÀY...

NẶNG MŨI LẶM
ĐỜ'P KHÔNG ĐỒ

CHẶNGƠN LẶNH
MỀ GI...

HÌM

MUÔN NĂM
CON ONG!

BANH THƠM
LẠM! CÁ' LĂNG,
ĐI! ĐỒ ĐỚP LỆ!

HOAN
HỒ!

MỪNG CON ONG
BÁCH NIÊN GIẢI LẮP

10.68
ONG

hân
hít
hó

NHỮNG BÀI ĐẦU TIÊN

VÀO NGHỀ SỐNG SỰ NGHIỆP

CỦA THƯƠNG SINH

NHỮNG TẤM DANH THIỆP BẮT ĐƯỢC TRONG NGÀY ĐẢO CHÁNH

Người bạn của tôi làm nghề đông y sĩ. Tuy rất bận rộn, anh ta vẫn cố dành dụm chút ít thì giờ làm văn nghệ. Bạn tôi thường tâm sự rằng, làm nghề y sĩ để kiếm cơm áo còn làm văn nghệ sĩ để kiếm ái tình. Ý nghĩ hết sức thực tế, đáng được khuyến khích.

Bạn tôi có một sở thích lạ đời là khoái sưu tầm danh thiếp của các bậc văn hào thì bá trong nước. Trên mặt chiếc bàn tròn lông kính, bạn tôi dặt đầy danh thiếp đủ cỡ, đủ kiểu mang những tên họ khả kính. Đến nỗi, vừa thoảng nghe, người ta đã thêm thؤهng địa vị của họ rồi.

Tôi không biết bạn tôi có thật sự quen với những văn hào, thì bá đó không? Chứ, mỗi lần ngồi uống trà, nghe bạn thuật lại mối thâm tình văn nghệ thì tôi có cảm tưởng bạn tôi đã từng dọn dẹp bàn đèn thuốc phiện, che dù, đầy xệ hoặc trở tài mơn nầu rựa mận thịt chó khao các vị... Bạn tôi say sưa ca ngợi những con người này y hết trẻ con ca ngợi anh hùng, hiệp sĩ trong truyện dã sử.

Hiểu ý bạn, tôi chịu khó lượm nhặt, xin xỏ hay, đôi khi ăn cắp những tấm danh thiếp của các bậc văn hào đem về tặng bạn tôi. Không cần nói dài giọng người ta cũng thừa hiểu bạn tôi đãi tôi những chén ầu uống xứng đáng không kém gì các tay khảo cổ tưng tiền mua một cái lọ đời nhà Tống. Bạn tôi giữ gìn và quý hóa những tấm danh thiếp của các bậc văn hào hơn cả những người cựu chiến binh giữ gìn và quý hóa cái huy chương anh dũng bội tinh. Điều đó cũng dễ đoán, vì nhờ những tấm danh thiếp đó, bạn vào lòng không biết bao nhiêu thiếu nữ yêu văn nghệ. Nghiêm thiên, những tấm danh thiếp do bạn tôi sưu tầm biến thành bùa ái tình rất kinh nghiệm.

Dùng những tấm danh thiếp của các bậc văn hào để bẻ bán

gái kẻ thì «chuế» thực. Nhưng nghĩ cho cùng, ở đời này còn có những thằng chuyên xử dụng những cái mồm nay hoan hô mai đả đảo để kiếm cơm no áo ấm, còn những thằng ăn no tiền của mặt vụ, về trốn chui trốn lủi để vùi vàng dâng kiến nghị ủng hộ cách mạng ra cái điều ta là nhà ái quốc chân chính thì cái «chuế» của bạn tôi chưa đáng «chuế».

Tôi long trọng tuyên bố rằng tôi sẽ giúp đỡ bạn tôi sưu tầm danh thiếp của các bậc văn hào thì bá đến hơi thở cuối cùng.

oO

Sáng ngày mồng 2 tháng 11 năm 1963, Sài-gòn bừng lên khuôn mặt mới. Suốt một đêm ròng, quân đội cách mạng đã xua đuôi đi văng đầu thương mù mịt. Và tương lai hiện hiện. Lửa hờn ngời rực. Lửa đó bốc mạnh, đốt cháy mọi tàn tích cũ.

Tôi đứng xem anh em sinh viên, học sinh hòa thiêu cái ở của bà Nhu ở cuối đường Lê-thánh-Tôn. Khói tuyền mù mịt. Những con chuột chạy dẫu mắt. Anh em sinh viên học sinh hò hét. Có anh hung tiết đá một cái vào thùng rác. Nấp bật, Rác tung toé. Mắt tôi sáng rực y đồng rác tung toé có rất nhiều danh thiếp.

Giữ vững lập trường sưu tầm danh thiếp tặng bạn, tôi lao tới nhặt nhanh bằng hết. Nhét đầy hai túi quần, tôi gạt gù mường tượng ra châu ăn uống tối nay tại nhà bạn tôi.

oO

Nhưng tôi thất vọng. Hy sinh giác ngủ trưa để họa danh thiếp tôi chẳng gặp tấm nào mang tên một nhà văn hay một nhà thơ nổi tiếng cả. Họ trong sạch hay số tôi đen? Lừa đi lừa lại, rốt cuộc tôi chỉ thấy tên của các ông nghị sĩ, các ông bộ trưởng các ông tỉnh trưởng vài ông luật sư, vài ông bà chủ báo vài ông chính khách và rất nhiều tên chó chết không thêm nhớ làm gì cho một óc.

Tôi ném đồng danh thiếp chửi rủa mấy câu cho hả giận. Rồi quên ngay.

Mấy hôm sau, báo chí tiếp tục ầu hành. Đồng bào thẳng tay kết án bọn độc tài, gia đình trị. Cùng với đồng bào, tôi đọc

được những bài «đào chia bởi ông» họ Ngô của ông chủ báo nọ, của bà chủ báo kia những lời mạt sát thậm tệ của mấy ông chính khách, mấy ông luật sư mà dờ dỏng danh thiếp nhất được trong ngày đảo chính, tôi bỗng hoa cả mắt. Tôi không ngờ mấy tay «ái quốc» để lại gửi danh thiếp đến tru sở Phong trào «bà cổ» để đến nỗi bị quăng vào thùng rác. Biết đâu, kèm theo mỗi tấm danh thiếp chẳng có một tờ kiến nghị phản đối chính sách độc tài của Ngô Tổng Thống anh minh?

Bà Ngô-Đình-Nhu mới đây có hứa sẽ viết tập «Hồi Ký» của bà ta. Hai tờ báo Pháp tranh nhau trả giá. Nhiều người ao ước đọc tập «Hồi Ký» ấy.

Riêng tôi, điều tôi mong mỏi như tôi mong mỏi có đảo chính lật đổ Ngô triều là được đọc trong tập «Hồi Ký» của bà ta những trang bà ta sẽ điếm mặt không sót những tên đầy tớ cũ của bà ta. Ngày nào, giờ nào, tháng nào, thăng nào con nào đã tình nguyện chui vào cầu tiêu quét dọn, để xin xỏ cái gì: tờ báo, chỗ tập sự luật sư, mối hàng, tạp chiếu bóng hay chân nghị sĩ văn văn...

Bấy giờ, tôi đoán chắc, sẽ có những thăng, những con vớ mặt. Và tôi sẽ «buôn» lớn bằng mấy giọng rao vật như thế này: «Bắt được một số danh thiếp ở thùng rác tại trụ sở của bà Ngô-Đình-Nhu, trong đó có nhiều tấm mang tên các chính khách sa-lông — tên vài chủ báo... Ai muốn chuế phải đem bạc triệu tới số nhà 125 đường Rời Mặt Nạ hỏi ông Thò Lò. Cam đoan giữ bí mật».

NGƯỜI MỞ CỬA XE

Từ thuở các ngài Bộ trưởng cảm thấy có quyền què tay khi ngồi trên công xa thì xã hội chúng ta lại sinh thêm một hạng người làm nghề mở cửa xe. Không hiểu Nhà Tổng Giám Đốc Công Vụ tuyên lớp nhân viên này hay do các ngài Bộ trưởng chỉ định? Chỉ biết chắc rằng, muốn được hân

hạnh nhập ngạch... mở cửa xe, ứng viên phải là người thân tín, tuyệt đối trung thành với chủ. Điều kiện giới hạn như vậy nên khi bà con hai giống họ nội ngoại, không ai đủ khả năng mở cửa xe cho các ngài Bộ trưởng cả.

Tôi quen một gã mở cửa xe. Gọi là quen mặt thì đúng hơn. Gã có một thân hình khá lực lưỡng. Đầu húi kiểu «giặt mìn» trông rất «tếu». Hàm răng mọc vô trật tự của gã điềm lơ thơ vài chiếc răng vàng. Khi gã cười, những chiếc răng vàng đó đóng vai trò thu phục nhân tâm. Gã thích mặc sơ mi cụt tay Thiên hạ bảo gã lập dị. Nhưng tôi phỏng đoán hẳn muốn khoe cùng một lúc, hai cánh tay phốp pháp và chiếc đồng hồ mạ vàng.

Công việc của gã thật giản dị. Bình thường ngày bốn lượt đi về, hán ngồi cạnh tài xế chung xe với ông Bộ trưởng không bình thường thì ngày mười, mười lăm, hai mươi lượt. Nghề mở cửa xe cũng giống nghề Bộ trưởng, đòi hỏi thật nhiều nghệ thuật.

Nếu mục kích gã mở cửa xe, chúng ta mới rõ nghệ thuật của gã đã đến độ siêu đẳng. Khi chiếc xe Huế Kỳ của ông bộ trưởng gần tới chỗ đậu, tài xế chạy chậm chậm, gã nắm sẵn cái chốt mở cửa, mồm mồm xoay tay. Chiếc xe xừa dừng gã đã kịp thời đẩy cửa rung mình phóng ra nhanh nhẹn cơ hồ con chim thoát khỏi cửa lồng. Vần nhanh nhẹn song bấy giờ dáng điệu của gã lễ phép trợn lãn sơ sệt. Gã hơi cúi đầu, trịnh trọng mở cửa xe cho ông bộ trưởng. Gã xê dịch theo chiều của cánh cửa. Ông bộ trưởng bước xuống khỏi xe. Gã đứng thẳng, mặt vênh lên. Ông bộ trưởng đi cách chiếc xe hai, ba thước. Gã vòng lại, chui đầu vào xe, xách cặp và hồ sơ, hấp tấp theo đuôi. Phải tận mắt nhìn mọi người nghiêm trang chào ông bộ trưởng mới thấy nét tự kiêu long lanh trong cặp mắt của gã mở cửa, một con người thuộc giai cấp giá trị mới của thời đại chúng ta.

Đây là công tác mở cửa cho ông bộ trưởng xuống xe. Công tác mở cửa cho ông bộ trưởng lên xe còn tuyệt diệu nữa.

Trước khi đi đâu, ông bộ trưởng bấm chuông báo hiệu. Người tùy phái hé cửa bước vào xách cặp, hồ sơ trao cho gã. Gã nhận ngay không dám trì hoãn nửa giây rồi vội vàng băng rờ chỗ đậu xe. Hân mở cửa «băng sau», đặt đồ của ông bộ trưởng thật ngay ngắn, đoạn nép mình sau cánh cửa xe chờ đợi. Khoảng khắc, ông bộ trưởng lộp cộp xuất hiện và chui tọt vào chỗ ngồi. Gã đóng cửa hết sức êm ái. Nháy mắt hoặc nhếch một nụ cười duyên «vời bất kỳ ai đứng quanh đó, gã mở «băng» trước, tung mình vô chỗ của riêng gã.

Tất cả mọi động tác của ông Bộ trưởng, của tài xế và gã mở cửa xe đều ăn «giơ» như cầu thủ bóng tròn truyền trái ban. Chưa ai dám hỏi tại sao gã mở cửa xe của tôi lại giỏi thế. Gã hành diện lắm. Nhất nghệ tinh, nhất thần vinh. Gã mần neuvien và có quyền làm bộ nhất là những hôm xe ông Bộ trưởng cảm cơ chạy sau một đoàn xe mô tô hộ tống. Ngồi chung xe với ông Bộ trưởng đầu phải chuyện tầm thường. Tôi quen mặt gã tự những ngày ấy.

Rồi xảy ra cuộc chính biến mồng một tháng mười một. Các ngài bộ trưởng lủ lượt từ già dân tộc, đồng bào, chính trường về nhà chờ ngày vô khám. Tôi tưởng gã mở cửa xe của tôi thất nghiệp. Nhưng gã không thất nghiệp. Chủ cũ của hẳn thanh liêm vì như cánh sen trong bùn nên được trọng dụng.

Vì thế tôi lại thấy gã với những dáng điệu và khuôn mặt cũ quá quen thuộc. Gã vẫn mở cửa xe cho chủ lên xuống. Chẳng có gì thay đổi quanh cuộc sống nhăm nhở của chúng ta. Nghệ thuật đời nhiều lúc tôi muốn vãng tục.

Tôi không ghét gã mở cửa xe tuy vậy, mỗi lần nhớ tới chuyện tên đánh xe theo hầu ông An-Từ nước Tê biết nghe vợ khuyến răn, bỏ được cái tính vênh vào khiến An-Từ phục lăn cát cho làm đại phu, bất giác lòng tôi ran ran mặt nỗi niềm chua xót.

Thì ra chúng ta luôn luôn thiếu An-Từ. Cách mạng chưa thể diệt nổi chuỗi quá khứ đau buồn, mếu mếu. Gã mở cửa xe đang tiếp tục hành nghề. Và giọng đời lại lặng lẽ trôi.

THƯƠNG SINH

Cả kẻ đẻ nông

phê bình
nhân vật
tam quốc

đẻ
húc
càn

Tôi không phải là người Việt gốc chú Ba. Bởi vậy, khi đọc chuyện cổ của Tàu, tôi có quyền phê bình tưới hột sen, không cần phải kiêng nể ai hết. Nhất là khi đọc sách Tam quốc chí diễn nghĩa, được coi là «đệ nhất tài tử thư» của Trung Hoa, tôi chỉ cần coi Gia Cát Vũ Hầu, Quan Thánh đế Hán Chiêu Liệt hoàng đế là những nhân vật của truyện. Tôi gọi thẳng những người đó bằng tên: Gia Cát Lượng, Quan Vũ, Lưu Bị.

Người viết chuyện Tam quốc chí diễn nghĩa là La Quán Trung, đã có một cảm tình đặc biệt với ba nhân vật ấy. Nói là kính trọng thì đúng hơn. Ngày xưa, gọi nhau bằng tên tự là tỏ ra một sự kính trọng đặc biệt. Tác giả La Quán Trung đã gọi từ đầu sách tới cuối sách, ba nhân vật ấy bằng tên tự, cả những lúc không phải là đối thoại. Lưu Bị được gọi là Huyền Đức. Quan Vũ được gọi là Vân Trường hay Quan Công. Gia Cát Lượng được gọi là Khổng Minh.

Ngay một chuyện đó, tôi đã không đồng ý với La Quán Trung. Người viết truyện diễn nghĩa phải trung thực như một người chép sử. Không thể để tình cảm, giận, hờn, yêu, ghét xen lẫn vào ngòi bút vô tư. Những nhân vật ấy là nhân vật lịch sử. Mà lịch sử thì không thể thay đổi, cũng không thể dùng ngòi bút ảo thuật để biến một cảnh gỗ mục cho nở một bông hoa.

Những ngày gần đây, tôi thích đọc truyện Tàu. Vì không còn sách để đọc. Ít ra bây giờ, đọc truyện Tàu, tôi còn tìm ra một cái thời thật cách xa tôi. Cả những kỹ thuật dựng truyện cũng không giống bất cứ một tác giả nào đương thời. Hiện nay còn rất ít bạn văn của tôi, viết truyện mà có truyện. Những cái mớ nói, những cái mắt xích, xét ra không cần thiết. Người viết truyện hôm nay chỉ còn giữ lại của các bậc đàn anh ngày xưa, một vài ngôn ngữ cổ điển, để tỏ ra rằng mình có đọc người xưa.

Với cảm quan hôm nay, bây giờ, tôi đọc truyện Tam Quốc Chí diễn nghĩa, nhưng cũng bắt gặp rất nhiều giây phút mê say. Phải cố giữ cho lòng thanh thản, vô tư, để khi nào đọc tới một đoạn lúng túng, quanh co của tác giả, là có quyền chê ngay. Như là đoạn gặp nhau ở đường hẻm Hoa Dung giữa Tào Tháo và Quan Vũ. Anh chàng viết truyện La Quán Trung, lúc bí quá, thường mang «ông Trừ» ra, gán cho ông Trừ cái chức người đàn cảnh. Muốn thần thánh hóa một Quan Vũ, tác giả La Quán Trung và người bình sách Mao Tôn Cương đều ngỡ ngàng ngập khi đưa ra một Quan Vũ, trọng nghĩa khí, tha chết cho Tào Tháo là để trả ơn.

La Quán Trung để cho Gia Cát Lượng nói câu này:

— Đêm đêm, tôi xem thiên văn, thấy mệnh Tào Tháo còn chưa tận. Thôi thì để Vân Trường lưu lại một chút nhân tình ấy, cũng là việc hay.

Còn Mao Tôn Cương và Thánh Thán, khi bàn về việc Hoa Dung, với việc Quan Vũ tha chết cho Tào Tháo, đã hạ bút phê phán như sau:

Hoặc có người đặt ghi vấn: «Quan Công muốn giết Tào Tháo ở Hứa Điền, sao không giết quách Tào Tháo ở Hoa Dung»

Thưa rằng: Cái ngày đi săn ở Hứa Điền Quan Công muốn giết Tháo là vì lòng trung.

Ngày bắt gặp ở Hoa Dung, ông không giết Tháo là vì nghĩa. Như Quan Công có thể nói là «lòng trung cao cả như trời mây, nghĩa khí bao trùm cả nhật nguyệt» (trung khả can tiêu, nghĩa khả quán nhật), thật là thiên cổ có một vậy. Nhớ ơn chỉ là cái tình của người thường. Báo đức mới là cái chí của liệt sĩ. Tuy ai kia đại gian, đại ác, có tội với triều đình, có tội với thiên hạ, nhưng không làm hại ta, lại đãi ta làm trang quốc sĩ, thì người ấy chính là tri kỷ của ta. Ta giết người tri kỷ thì ta không có chí trọng phu. Một trang «huyết lĩnh nam tử» như Quan vân trường, há làm như thế ru?... Nếu ông cứ lấy công nghĩa, bỏ tình riêng mà nói rằng: «Ta giết giặc cho Triều đình, ta trừ kẻ hung bạo cho thiên hạ thì ai còn bảo không nên?» Nhưng lòng ông nghĩ rằng: «Ai ai khác giết Tháo đều hợp nghĩa, riêng một mình mình giết là bất nghĩa». Cho nên ông thả chết vì quân lệnh, chứ không nở ra tay vậy.

Thật là luân quan, quanh co, đầy chất nguy hiểm. Hai anh chàng viết truyện và bình truyện, kể tung người húng, để cố dấu một đoạn truyện bị xuyên tạc. Cái lúng túng của người viết truyện đã thấy rõ. Và người bình truyện cũng phải cố bám lấy, dùng những trung, nghĩa mờ hồ để cho câu chuyện bớt đi phần phóng tác.

Đoạn «Tào Tháo gặp Quan Vũ ở Hoa Dung», theo ý tôi, trước khi sai Quan Vũ mang quân đi. «Kịch» ở đường hẻm Hoa Dung. Gia Cát Lượng phải ăn cần cần dặn:

— Ông nên thả cho nó đi, phải thả cho nó đi... Nó chết lúc này, không có ích lợi gì... Để nó còn sống, thăng Tôn Quyền sẽ sợ một trận trả thù Xích Bích, không dám động binh gây hấn với chúng ta. H ẹn giờ, chúng nó chỉ cần tung ra một nửa lực lượng, cũng đủ soi tái mình rồi. Đợi khi nào chúng ta khỏe, sẽ tính chuyện sau với chúng nó. Ông mà chém nó một phát long đao, là ông phải đền mạng đấy l...

Câu chuyện, sự thực phải như vậy. Khi Khổng Minh ngồi gối đầu cao trên Ngọa long Crong, đã hoạch định ra kế sách chia ba thiên hạ. Như ông Trung Nguyên cho Tào Tháo để Tháo chiếm lấy thiên thời. Nhưng ông Đông Ngô cho Tôn Quyền, để cho Quyền chiếm được địa lợi. Còn Lưu Bị chiếm lấy Tây Thục và Hán Trung để giữ lấy nhân hòa. Cái thế ba chân vạc Thục, Ngô, Ngụy, có thể gọi là cái thế Tam Quốc thiên thời, địa lợi, nhân hòa ấy, không thể nào thiếu đi một chân. Giả thử lúc đó, Quan Vũ giết Tào Tháo, chặt đi một cái chân vạc, hưởng một sự thống khoái nhất thời?... Nhưng rồi chắc chắn cơ nghiệp sẽ tan tành, vì Tôn Quyền vừa thắng trận Xích Bích, thế như chẻ tre, cái chiến khu Giang Hạ nhỏ như một hòn đất, chỉ cần một thượng tướng, cũng đủ bắt sống cả lũ Lưu Bị. Tào Tháo chết, Lưu Bị chết, đất Trung nguyên tuy rộng, chỉ cần truyền hịch cũng yên. Như vậy là Tôn Quyền lập nên nghiệp vương bá. Gia Cát Lượng là một người khôn ngoan, không thể nào có một hành động ngu như thế được.

Tại sao La Quán Trung lại không dám viết sự thật như vậy?... Bởi vì, từ bao nhiêu năm nay, hai nhân vật Gia Cát Lượng và Quan Vũ đã được nhân dân Trung Hoa sùng bái. «Những nhà văn nghệ bút tử», không thích «đập vỡ thần tượng» như những nhà văn hôm nay. Vì vậy, sự thật đã được bóp méo. Nếu mà viết sự thật thì bao nhiêu đền thờ, thờ văn, ca tụng Quan Thánh Đế và Gia Cát Vũ Hầu đều biến thành vô

nghĩa. Những sự trung dũng đều «đi doong» hết, mà chỉ còn lại một thứ tính toán, nhỏ nhen và ích kỷ.

Những nhân vật Tam Quốc như Gia Cát Lượng, Quan Vũ, không phải là những anh hùng của nước tôi. Tôi nhìn thấy những cái mâu thuẫn kỳ lạ, không cần phải dùng con mắt «soi tóc chẻ làm tư, làm tám». Quan Vũ đã nói với Trương Liêu, khi Liêu muốn hỏi ý kiến về tình bạn giữa hai người, so sánh với tình giữa Vũ và Lưu Bị:

— So sánh thế nào được... Anh với tôi chỉ là tình bè bạn. Còn tôi với Chúa Công tôi, ngoài tình bè bạn, còn có tình anh em. Ngoài tình anh em, còn có nghĩa vua tôi...

Tác giả đã để cho Quan Vũ, nêu cao nghĩa Xuân Thu chỉ trong một câu nói. Một câu nói mà bao gồm hết cả đạo làm người là quân thần, huynh đệ, bằng hữu... Không thể nào lẫn lộn. Rồi đến đoạn Hoa Dung, lại có một cái luận đề về tri kỷ và nghĩa sĩ. Nghĩ thật đáng buồn cười.

Một người viết truyện diễn nghĩa giữ mực thước của một người chép sử. La Quán Trung thì không thế. Tác giả không dấu điểm tình cảm của mình trên những trang sách. Đó là một việc tôi không đồng ý...

Vấn biết người Trung Hoa thường có một lối tôn sùng cá nhân quá lối, nhưng người chép sử không có quyền làm như vậy. Không Tử không thể là «van thế sư biểu». Gia Cát Lượng không thể là «van đại quân sư». Không thể nào kháng kháng giữ một mực phê phán:

- Nhà Thục Hán là chính thống.
- Nhà Ngụy, nhà Ngô đều là tiếm quốc.
- Nhà Tần là nhuân văn.

Phê phán như vậy thì không còn vô tư để mà chép sử nữa. Trong «phụ bản» ở những trang đầu Tam quốc chí diễn nghĩa, Mao Tôn Cương đã viết về nguyên tắc nhận định và phê bình Tam Quốc. Sau đây là trích một đoạn:

Những sách cổ sử có rất nhiều, mà người ta chỉ thích đọc Tam Quốc Chí hơn cả, là vì xưa nay, chưa có đời nào mà nhân tài lại tụ tập đông đảo như đời Tam Quốc. Xem người tài, địch với người vô tài thì không lạ. Xem tài chọi với tài mới lạ. Chọi chuyện tài chọi với tài, mà một nhân tài lại chọi chúng tài không lạ. Coi tài mà chọi với tài mà thấy nhiều tay tài giỏi phải chịu thua một tay ấy mới càng kỳ. Ta thấy rằng «Tam Quốc» có «Tam Kỳ» mà cũng có thể gọi là «Tam Tuyệt»:

Gia Cát Khổng Minh là một tay «tuyệt». Quan Vân Trường là một tay «tuyệt».

Tào Tháo cũng là một tay «tuyệt» nữa.

Trước hết, tìm khắp sử sách, xét cùng cổ kim, các vị tướng văn hiền đức rất nhiều, nhưng không ai bằng Khổng Minh, là một vị hiền tướng danh cao muôn thuở. Khi «xử» thì ôm gối gầy đàn, làm một ẩn sĩ phong lưu. Khi «xuất» thì quạt lông, khăn cuộn, vẫn không thay đổi phong độ của tao nhân, nhả khách. Còn ngồi trong lầu tranh, đã biết trước thiên hạ phải chia ba, tức là thông đạt thiên thời. Vâng cổ mệnh trọng đại mà phải sáu lần đem quân ra Kỳ Sơn, ấy là tận tụy Nhân sự. Bảy lần bắt, bảy lần thả Mạnh Hoạch, tám cửa trận kỳ ảo, trâu gỗ, ngựa máy, biến hóa khôn lường như quỷ thần, cứu cung tận tụy, quyết chí đến tận tận, ấy là hết lòng làm thần tử. So tài đã hơn Quan, Nhạc. Sánh đức đã ngang Lã, Y. Thật là Đệ Nhất Kỳ Nhân trong cái rừng Tề tửng hiền lương kim cổ.

(Xem tiếp trang 12)

(TIẾP THEO TRANG 11)

Lại xét khắp sử sách, danh tướng cũng thấy nhiều như rừng cây, mây biển. Nhưng võ nghệ tuyệt luân siêu quần, không ai bằng Quan Văn Trường. Những lúc cuốn sử xanh kể bên ngọn đèn xanh, Văn Trường có phong độ cực kỳ nho nhã. Lòng son như mặt đỏ, thần trí cực kỳ anh linh. Cầm đuốc đứng thâu đêm suốt sáng, khiến người ca tụng đại tiết. Cặp một đũa đi phó hội, được đời bất phục thần uy. Một mình ngàn dặm rudi dong, bên gan theo chân chúa. Rẽ lối Hoa Dung, buồng tha bại tướng, nặng nghĩa đáp tri ân. Hành động quang minh như thanh thiên bạch nhật, dài người hào hoa như gió mát trăng thanh. Lòng là lòng Triệu Biện, đốt hương khấn trời, mà còn bội phần lỗi lạc. Ý là ý Nguyễn Tích, coi khinh đời mắt trắng mà còn bội phần uy nghiêm. Thật là Đệ Nhất Kỳ Nhân trong cái rừng võ tướng lừng danh kim cổ.

Và tìm trong sử sách, thấy gian hùng quyền tướng cũng đầy rẫy như chóng gai. Nhưng túc trí đa mưu để thu lấy nhân tài mà thu lấy thiên hạ, thì không ai bằng Tào Tháo. Nghe lời Tuân Húc, khởi quân Cần Vương mà tự ví mình như Chu Văn Vương, thì có vẻ như «trung». Đánh phá Viên Thuật về tội tiếm đế hiệu, mà ngỡ lời chỉ muốn làm Tào Hậu, thì nghe có vẻ «thuận». Không giết Trần Lâm vì yêu cái tài, thì tự như có đức «khoan». Không đuổi bắt Quan Công, để cho ông được toàn chỉ nguyện, thì ra vẻ người trọng «nghĩa». Vương Đôn không dùng nổi Quách Phác, mà Tháo thu dùng được kẻ sĩ, ấy giỏi hơn. Hoàn Ôn không rõ Vương Mạnh, mà Tháo biết xét người, ấy là tinh đời hơn. Lý Lâm Phủ tuy chế trị được An Lộc Sơn nhưng chưa bằng công Tháo đánh rợ Ô Hoàn ở ngoài viễn ải. Hàn Thác Tru hủy biếm Tần Cối khi đã chết, sao bằng Tào Tháo đánh Đổng Trác ngay lúc còn sống?

Ngâm năm giữ hết quyền bính Quốc gia, mà vẫn để Hoàng đế ngồi kiến hiệu, khác hẳn với Vương Mang trắng trợn giết Vua. Để dành việc thay bậc đổi ngôi cho con làm, Tháo hơn hẳn Lưu Du là kẻ vội vàng cướp nước. Thật là đệ nhất kỳ nhân trong số gian hùng kim cổ.

Một bộ truyện có đến «tam kỳ», mà mỗi kỳ nhân đều đặc biệt, không sử sách nào có cả. Cho nên càng đọc nhiều sử sách, càng phải khen «Tam quốc Chí» là hay nhất vậy.

Đó là ý kiến của Mao Tôn Cương và Thánh Thán. Thử xét lại những cái «tuyệt» mà Mao Tôn Cương và Thánh Thán ca tụng... Tam tuyệt là Gia Cát Lượng, Quan Vũ và Tào Tháo. Tôi chỉ đồng ý một vài điểm về Tào Tháo. Còn những cái «tuyệt» về Gia Cát Lượng và Quan Vũ thì xin phép các anh, tôi chê vài điều, nhờ các anh từ...
— Có «tục khách» nào đến thăm ta không?...
— Tôi nghĩ rằng lúc đó, Quan Vũ và Trương Phi phải tốt nhìn lắm. mới không dám cho anh chàng Gia Cát Lượng nhảy đấm. Cái thái độ đi đứng, treo cao giá hàng để bán được giá, áp dụng trong việc cứu nước đang loạn lạc, rối beng của Gia Cát Lượng, đáng để cho những «đồng bào» của anh quân sự này bắt chước trong giới chợ đen chợ đỏ. Gia Cát Lượng là một kẻ đi cày ở Nam Dương, nếu không gặp được Lưu Bị, sẽ cũng chỉ mãi mãi là kẻ đi cày. Tưởng rằng không còn chữ nào đúng nghĩa hơn là dùng ngay cái chữ mà Chu Địch dùng để mắng Gia Cát Lượng: *tên nhĩ quê Gia Cát Lượng*. Cả Tào Tháo cũng dùng tiếng «tên nhà quê» để gọi ông quân sư của Lưu Bị.

Càng đọc Tam Quốc chí điển nghĩa, càng thấy cái hồn và cái tính toán ẩn người của

Gia Cát Lượng. Trong cái chiến trường sát phạt của Đương dương, Trường Bàn, vì Lưu Bị diu dân chạy loạn, mỗi ngày coi lê được mười dặm đường, Gia Cát Lượng bèn cầm thấy một sự sợ chết. Bởi vậy, «quân sư» mới hiển kể:

— Cần phải qua Giang Hạ, cầu cứu với công tử Lưu Kỳ mang quân tiếp viện.

Lưu Bị bị mắc bẫy ngay:

— Thế thì phiến quân sư đi một chuyến vậy, Lưu Kỳ mang ơn quân sư, có quân sư tới, chắc là xong...
Quân sư «được lời như cời tấm lòng», lên ngựa đồng mắt.

Khi Lưu Bị chiếm được Kinh Châu, Gia Cát Lượng lại «xui» Lưu Bị đi sang Giang tà cầu hôn. Tôi đã suy nghĩ rất nhiều về đoạn truyện này. Tất cả những mưu kế mà Gia Cát Lượng đề vào trong ba túi gắm, tôi thấy rằng chỉ trông cậy nhiều vào may mắn, hơn là chắc ăn. Một người thận trọng lúc cầm quân, không thể trông vào may mắn. Nhất là xét về «tâm thế» và «sự nghiệp» của những người mà Gia Cát Lượng trông cậy, thật là bấp bênh và mạo hiểm. Hai người nặng ký nhất là Kiều Quốc Lão và Ngô Phu Nhân. Một người mất con, một người mất rồ vì Lưu Biền ghen đường, đòi ngọc tí truyền quốc, bắn chết, mà Gia Cát Lượng trông cậy vào «lực lượng» ấy, thì quả thật là quá liều. Lưu Bị ngàn vàng không muốn đi cũng là phải. May mà việc đó thành công.

Tại sao Gia Cát Lượng lại đẩy Lưu Bị vào chỗ chết?... Cái đó thì cũng dễ hiểu. Nếu Lưu Bị bị Đổng Ngạc giết, A Đâu lúc ấy còn quá nhỏ, Gia Cát Lượng sẽ tà tà lên kế vị, làm chúa đất Kinh Châu. Quê hương của Gia Cát Lượng là Nam Dương, ở trong xứ Kinh Châu, làm chúa Kinh Châu, Gia Cát Lượng đã đạt được ý nguyện «áo gấm về làng». Bởi vậy, khi Lưu Bị thoát nạn, người thất vọng nhiều nhất, không phải là Tôn Quyền và Chu Du, mà tôi nghĩ chính là Gia Cát Lượng.

Đọc truyện Tam Quốc Chí điển nghĩa, tôi thấy bằng bạc một cái gì đó kỳ giữa Gia Cát Lượng và Quan Vũ. Gia Cát Lượng đứng đầu các tướng văn. Quan Vũ đứng đầu các tướng võ. Gia Cát Lượng được cái ưu thế là làm chức quân sư, có quyền điều khiển các tướng võ. Còn Quan Vũ cũng được các ưu thế là em kết nghĩa vườn đào với Lưu Bị Bền tâm lang, bền như cừ. Cái tranh chấp và đó kỳ, chắc thế nào cũng đề lộ ra trong một vài phút ứng xử say hay mạn đàm. Lưu Bị chắc cũng biết chuyện đó nên đã tách rời hai người, để Quan Vũ ở lại trấn thủ Kinh Châu, còn Gia Cát Lượng thay Bàng Thống, đã chết, đi đánh Tây Thục. Sự tác rời hai người, tuy rằng La Quán Trung cố dấu, không viết vào truyện, nhưng người đọc hôm nay cũng dần dần đoán ra những điều bí ẩn.

Và cả Ngụy Diên nữa. Ngụy Diên là nạn nhân của một cuộc tranh chấp, gần cả chém thớt không làm gì được Quan Vũ, Gia Cát Lượng xoay ra «chơi» Ngụy Diên, dù rằng Ngụy Diên chẳng có tội gì cả, chỉ có một tội là khuôn mặt giống như Quan Vũ, cả tên biểu tự Văn Trường cũng gần giống như Quan Vũ. Và còn một tội nữa là mang quân Tráng Sa dâng cho Quan Vũ. Vừa gặp Ngụy Diên, Gia Cát Lượng đã thét chiến với cái lý do mờ hồ là sau gáy có cái xương «phản cốt». Chuyện đó vô lý quá. Tôi thì cho rằng, thét chém Ngụy Diên lúc đó, Gia Cát Lượng chỉ làm công việc trả thù rất rồ là coi nít đầu một Quan Vũ một phát chơi.

Nhất là về sau, tôi thấy Lưu Bị phóng cho Ngụy Diên làm Hán trung thái thú, mang quân ra trấn thủ Hán trung, không để Ngụy Diên gần Gia Cát Lượng. Quan Vũ thì trấn thủ Kinh Châu. Ngụy Diên thì trấn thủ Hán Trung. Lưu Bị đã nhiều tuổi, nên phân rời rờ thật là người lờ, có lẽ cũng làm cho Gia Cát Lượng nề mặt.

Trong truyện Tam Quốc Chí điển nghĩa, tác giả La Quán Trung cố tả Gia Cát Lượng như một con người già dặn, thạo đời, mặc áo đạo, cầm quạt lông, có đầu số tuổi của Gia Cát Lượng, có nói cũng chỉ nói phớt qua. Kẻ địch thù của Gia Cát Lượng là Chu Du thì tác giả cố nhấn mạnh đến những tiếng «thằng trẻ con Chu Du» hay Chu Lang, khiến người đọc có cảm tưởng như Chu Du đối

chơi với Gia Cát Lượng là một việc phạm thượng. Có biết đâu rằng Chu Du hơn Gia Cát Lượng tới gần một chục tuổi. Khi gặp Lưu Bị, Gia Cát Lượng mới hăm bảy tuổi... Chu Du lúc đó đã ba mươi lăm tuổi, và đã làm đến Tổng Tư lệnh Quân đội Đông Ngô. Cái ác ý của tác giả đã thấy rồ.

Cái thù hận giữa Gia Cát Lượng và Quan Vũ, đã thấy rõ rệt, khi Gia Cát Lượng sai Quan Vũ đi đánh quân Trương Dương và Phần Thành. Sai đi đánh mà không cho một tướng nào ở Tây Thục ra để giữ Kinh Châu, dù rằng trong lúc đó, ở Tây Thục có rất nhiều đại tướng «ngồi chơi, sỏi nước». Bị Đông Ngô chiếm mất Kinh Châu, Quan Vũ tuyệt mất đường về, bị Tôn Quyền bắt giết... Gia Cát Lượng há hê nhưng vì đó mà cơ nghiệp xây dựng tan nát. Có thể coi như Gia Cát Lượng đã giết Quan Vũ. Như thế thì hỏi sao mà khi Lưu Bị muốn đánh Tôn Quyền, báo thù cho Quan Vũ, Gia Cát Lượng không thể nào can ngăn, đã phải thốt ra những lời cay đắng:

— Nếu Pháp-Hiếu-Trực còn sống, may ra có thể can nôi chúa công.— Phải rồi, ai cũng có thể can được, nhưng Gia Cát Lượng thì không thể. Kẻ đồng lõa sát nhân, không thể nào xin chạy tội cho kẻ sát nhân. Càng xin xỏ, càng làm xoi gan kẻ đang nóng lòng báo thù.

Còn Quan Vũ, có thể coi được là một «tuyệt» của võ tướng trong thời Tam Quốc hay không?...
Theo ý tôi thì cái chức này phải nhường cho Triệu Vân. Quan Vũ kiêu ngạo, hiếu chiến, đó kỳ, giữ một thành trì còn không nổi. Trong tất cả những thành trì mà Lưu Bị giao cho Quan Vũ giữ, Vũ đã làm mất hết. Từ vụ thất thủ Hạ Bi, phải hàng Tào Tháo, rồi đến một vụ thất thủ Kinh Châu để thân bại, danh liệt. Quan Vũ không đáng để được người đời ca tụng như vậy.

Tính của Quan Vũ cũng giống như Gia Cát Lượng. Bị mất mặt khi Gia Cát Lượng quát mắng Ngụy Diên, Quan Vũ đã «chơi» lại bằng cách chờ đợi thời cơ. Thời thời cơ đã đến, khi Đông Ngô sai Gia Cát Cẩn, là anh ruột của Gia Cát Lượng sang bàn kế liên minh, làm mai mối con gái Quan Vũ kết duyên với con trai Tôn Quyền... Lời mắng của Quan Vũ, vì là võ tướng, nên mất hẳn tính chất văn hoa, mà chỉ còn lại một cái «thật» của kẻ đứng phu:
— Con ta là giống hùm, ai lại mang gả cho giống chó l...
Mang cái giống, tức là cái giống giới ra đề xi và, tôi nghĩ rằng lời đó không phải để tặng Tôn Quyền. Tặng cho cái giống họ Gia Cát đó thì đúng hơn. Tôn Quyền là giống đời Tôn Vũ Tử, so sánh giống giới với Quan Vũ thì Tôn Quyền đã bỏ cách xa Quan Vũ tới năm bảy bậc.

Khi nói tới Quan Vũ, người đời sau ca tụng cái hành động cầm đuốc đốt suốt đêm trước cửa phòng nhĩ vị phu nhân của Lưu Bị. Nhưng nếu là người không có tài ý thì việc gì phải đứng cầm đuốc, như muốn làm «quảng cáo» với thiên hạ. Lòng của ta như thế nào thì đã có hoàng thiên, nhật, nguyệt soi tỏ. Bày ra với thiên hạ làm chi. Tôi không đồng ý và không ca tụng cái hành động đó. Có lẽ cũng vì vậy mà có những chuyện gọi là truyền thuyết bao quanh truyện Tam Quốc. Tôi đã được nghe một truyền thuyết nói là Lưu Thiện, hay A Đâu, là con trai của Quan Vũ với Cam phu nhân. Vì thế nên khi Lưu Bị nhận Lưu Phong làm con nuôi, Quan Vũ mới quyết liệt phản đối vì chỉ sợ Lưu Phong được nối ngôi Lưu Bị... Không biết rằng truyền thuyết này có đúng hay không...
Cái tính hiếu thắng của Quan Vũ còn biểu lộ ra nhiều. Vẫn biết cái tính đó cần phải có cho một tướng võ, nhưng xét ra thì chỉ nên... phần nào thôi.

Khi Lưu Bị đánh chiếm được Tây Thục, liền sai Phí Thi mang quan cáo sang phong cho Quan Vũ. Đoạn đối thoại sau đây làm cho tôi thêm chán chường Quan Vũ:
— Hán Trung Vương phong cho ta chức gì?
— Phong cho Ngải đứng đầu Ngũ Hồ Tướng.

(Xem tiếp trang 13)

**NHÓM
NOC
ĐỘC**

rõ hơn cả là ở Nam Vang tràn ngập ảnh Hồ chí Minh và sách báo Cộng Sản, trong khi ở Hà Nội, nếu muốn kiếm một tấm hình của Sĩ Hà Nút, tất nhiên phải tới tòa đại sứ Cao Man.

5) Câu nói: « Phương pháp tốt nhất để ngăn chặn tuyên truyền Cộng Sản là trao đổi văn hóa với họ », có khác gì câu « phương pháp tốt nhất để ngăn chặn sự thêm thuốc phiện, là đi hút thuốc phiện ». Hay « phương pháp tốt nhất để ngăn chặn thủ dâm là đi chơi đi ! »

Khoản này không nên dài lời.

6) Ngoại Trưởng Thành đưa ra thí dụ trao đổi nhà báo với BV, với hy vọng làm cho các ký giả BV ngạc nhiên về miền Nam. Kế hèn này không hiểu Ngoại Trưởng tình hay mơ. BV làm gì có những nhà báo như chúng ta, mà hy vọng trao đổi để khiến họ ngạc nhiên. BV chỉ có báo nhà nước, và ký giả nhà nước. Ký giả Cộng Sản là những cán bộ trung kiên, có nhiệm vụ quảng bá đường lối của nhà nước. Cho nên, khi chưa được tiếp xúc với ta, họ phịa chuyện, chữ ta một. Khi đã biết rõ ta, họ sẽ cố tạo ra những cái mà họ cho là « băng cơ », để chữ ta mười.

Thí dụ thứ hai của Ngoại Trưởng Thành là « nếu một nữ tài tử danh tiếng ra Bắc, quần áo hợp thời trang của cô, những nữ trang đeo đầy người sẽ là sự tuyên truyền lớn lao cho chánh sách của chúng ta ». Đối với các đàn anh làm lớn, trông thấy một nữ tài tử với quần áo hợp thời trang, và đồ nữ trang đầy người, có thể sáng mắt ra, hoặc tím mắt lại. Nhưng đối với những người dân khắc khổ, và được nhà nước nhào nặn kỹ càng như tại miền Bắc, thì phản ứng chưa chắc đã như vậy. Chính kẻ hèn này đã được chứng kiến một sự thật: Vào năm 1955, có những thanh niên vốn sống dưới miền Cộng Sản kiểm soát, theo gia đình di cư vào Nam, khi tới Hải Phòng, được tận mắt thấy những cảnh ăn chơi đàng điếm, đã cảm thấy « ghê tởm », và lộn về !

Nay nếu ta cử những tài tử điếm dứa ra Bắc, biết đâu

dân ngoài đó chẳng bị tuyên truyền, và « kinh tởm », vì tin là Nam VN đã bị « đế quốc » làm cho sa đọa, đúng như lời một nghị sĩ Mỹ nói rằng « Saigon là một ổ điếm » !

Nhà nước Đại Ngu có lường được những hậu quả trái ngược đó không ?

(7) Ngày 2-10, ngoại trưởng Thành mở một cuộc họp báo tiếp theo, và giải thích thêm về cái lợi của việc trao đổi kinh tế giữa Nam Bắc. Ngoại trưởng nói: « Việc trao đổi giữa hai miền sẽ cột chặt hai miền với nhau ».

Thí dụ sau này, nếu BV lại muốn dùng võ lực thì ta sẽ dọa cắt đứt liên hệ kinh tế. Việc ấy làm cho BV phải suy nghĩ về những xáo trộn và thiệt hại mà họ phải chịu.

Chưa bao giờ BV bị đồng minh của ta đe dọa và đánh phá nặng nề bằng bây giờ, thế mà họ vẫn chưa chịu. « suy nghĩ về những xáo trộn và thiệt hại mà họ phải chịu ». Người anh em không rõ Huế Mỹ chẳng những dọa, mà còn đánh thật, thế mà BV vẫn chẳng chịu từ bỏ mộng xâm lăng bằng võ lực. Sau này, cái sự « dọa » của chúng ta liệu nặng được bao nhiêu ký ?

Còn việc cột chặt hai miền với nhau. Nói ra có vẻ hấp dẫn Nhưng liệu họ bị cột chặt vào mình, hay mình bị cột chặt vào họ ? Nhà nước Đại Ngu có nghĩ đến trường hợp thứ hai không ?

8) Vẫn trong cuộc họp báo « đợt nhì » kể trên, để làm hậu thuẫn cho cái chủ trương giao du với Bắc Việt, Ngoại Trưởng Thành đã khoe là sau khi Chính phủ đưa ra đề nghị trao đổi văn hóa và kinh tế với BV, có báo Pháp đã khen rằng « nay VN Cộng Hòa đã có lập trường đứng đắn và tích cực ».

Bọn Pháp vốn cay Đại Ngu ta. Từ mấy năm nay, từ Tây già Đờ Gôn cho đến thẳng nhà báo Phalang xa luôn luôn tìm dịp hạ Đại Ngu ta, và hót kẻ địch của ta là Cộng Sản BV. Nay thấy ta đưa ra chủ trương có lợi cho Bắc Việt và có thể đưa ta đến chỗ khôn, tất nhiên báo Pháp phải khen ta. Bao giờ báo Việt Nam, và nhất là Con Ong khen, thì hãy nên mừng. Báo Pháp khen ta, là muốn ta chết đấy.

VI HIẾN VÀ TRÁI LUẬT

Ngoài 8 điểm kể trên, chủ trương giao du với Cộng Sản còn vi hiến, và trái luật rõ rệt.

Điều 4 Hiến Pháp 9 nút ghi rõ:

« 1. Việt Nam Cộng Hòa chống lại chế độ Cộng Sản dưới mọi hình thức. »

« 2. Mọi hành vi nhằm mục đích tuyên truyền hay thực hiện chủ nghĩa Cộng Sản đều bị cấm chỉ. »

Ngoài điều 4 hiến pháp kể trên, sắc luật 04/65 của Ủy Ban Lãnh Đạo QG ban hành ngày 19-7-65 đã phạt rất nặng những kẻ viết sách báo để tuyên truyền hay làm lợi cho Cộng Sản.

Mới đây, những kẻ chủ trương một tờ báo sinh viên đã bị truy tố ra tòa lãnh án vì những bài báo bị suy đoán là có lợi cho Cộng Sản. Một ông kiểm duyệt không kỹ, xuyt nữa bị ở tù. Hạ Viện đã căn cứ vào điều 4 hiến pháp kể trên để nhét vào dự án luật quy chế báo chí điều khoản phạt tù chung thân và phạt tiền 2 triệu những kẻ viết báo có lợi cho Cộng Sản. Đã có những người bán bánh mì bị bắt, chỉ vì khi mua giấy cũ về gói bánh, đã mua lầm phải truyền đơn của Việt Cộng. Theo luật lệ hiện hành, một người chứa một tờ truyền đơn của Cộng Sản trong nhà, có thể bị truy tố ra tòa mặt trận, lãnh án từ 5 năm đến chung thân khổ sai.

Tôi chủ trương trao đổi văn hoá với Cộng Sản, người dân miền Nam sẽ được tự do đọc sách báo Cộng Sản, tuyên truyền cho Cộng Sản. Là những thứ hiến pháp và luật pháp liệt vào hàng quốc cấm. Khi đưa ra chủ trương vi hiến và phi pháp kể trên, có ai nghĩ tới những lời thề tôn trọng hiến pháp không.

MÂU THUÃN NỤC CƯỜI

Ngay trong phần đầu cuộc họp báo giới thiệu bạch thư Ngoại Trưởng Thành đã tố cáo: « Hiệp định Genève mà chính các nhà lãnh đạo BV đã ký, còn chưa ráo mực thì họ đã bắt đầu vi phạm một cách có hệ thống. »

Rồi ngay phần sau, ngoại trưởng Thành chủ trương có thể đi đến một thỏa hiệp với BV về việc trao đổi văn hóa giữa 2 miền Nam Bắc. Ngoại trưởng Thành tin tưởng sự trao đổi có thể thực hiện trên căn bản hồ tương và đồng đều.

Đã biết BV vi phạm ngay những điều họ cam kết, thế mà bây giờ còn định cam kết với họ để trao đổi văn hóa. Chủ trương cam kết với kẻ chuyên

CON ONG CHỨNG MÀY LÀ AI ?

Su bố chúng mày.

Ông khởi căn xưng danh. Cứ đọc hết bài này, chúng mày có thể đoán được ông là ai. Nhưng nếu chúng mày tới dạ quá, không biết ông là ai, thì kẻ bố chúng mày. Điều quan trọng, không ở chỗ ông là ai, mà ở chỗ chúng mày là ai ?

Ông là người bị chúng mày chích hoét. Nhưng ăn kít cho bố, các con ạ. Còn lâu ông mới ngán. Các con có được xem người ta phá tờ ông bao giờ chưa ? Ngày xưa, người ta mặc quần áo, lấy vải trùm kín. Ngày nay, người phá tờ ông chỉ cần chụp lên đầu một cái túi ni lông, là bọn ông chúa ông thợ chỉ có việc khóc, dù có bị ia vào giữa tờ, cũng đếch làm gì được. Ông đây đếch thêm trùm đầu bằng túi ni lông, mà trùm bằng đơn xanh đơn đỏ, và giấy năm trăm. Tiền giấy bèn lăm các con ạ. Còn lâu tụi bay mới có hy vọng chạm tới thịt ông. Ông nói vậy để tụi bay biết ông không hề ngán tụi bay. Chừng nào thiên hạ chề tiền, ông mới ngán. Còn bây giờ, tụi bay chích ông, chẳng khác gì như chích vào giáp sắt. Các con ngu lắm, các con ơi ! Nhưng các con là ai ?

Hồi tụi bay mới xuất đầu lộ diện, ông tưởng tụi bay ăn tiền của nhà nước để chửi thuê đánh mướn, để đàn áp đối lập. Nhưng khi chúng mày dám phang cả nhà nước, thì ông tưởng các con làm thuê cho bọn XI A Huế Mỹ để bôi bẩn dân « bán xứ ». Nhưng khi ông thấy các con chửi Mỹ như chó, thì ông đếch hiểu nổi chúng mày là ai. Chúng mày là ai ? Đàng sau chúng mày có thế lực nào mà chúng mày dám chửi cả nước, chửi rất hỗn, mà không sợ bị ộp rặng ? Hay chúng mày là Cộng Sản. Vô lý, vì ông thấy bọn bay chịu khổ chống Cộng hơn cả Bộ Thông Tin. Khi chúng mày chửi Cố Đạo, ông tưởng chúng mày ỷ Thích. Nhưng chúng mày đâu có tha các sư sãi. Mặc dầu thỉnh thoảng, tụi bay cũng học đòi dờ giọng ngiêm trang, nhưng ông nhất định liệt tụi bay vào loại « báo du đãng ». Chỉ có bọn du đãng mới ba đầu đánh đấy như tụi bay mà thôi.

Tụi bay có dám tự khai lý lịch không ?

Ông đổ chúng mày dám đãng nguyên văn thư này lên báo đấy ?

Bố các con

vi phạm lời cam kết, đó là đề nghị ngay thơ, hay mâu thuẫn đến nực cười.

x x x

Nhân số báo kỷ niệm một năm chào đời, tòa soạn đã tự hứa nhất định « ăn chay » không công kích, không văng tục. Vì thế, những ý kiến nêu trên chỉ có mục đích đặt vấn đề hơn thiệt với nhà nước về một chủ trương quan hệ tới tương lai đất nước.

Cách đây trên 10 năm, Cộng Sản Bắc Việt đã năn nỉ ta trao đổi văn hóa và kinh tế với họ. Ta đã ga: phật. Nay đến lần ta đề nghị trao đổi với họ. Cái sự tiến triển của ta thật đặc biệt.

Nhân danh lòng nhân đạo và tình thương gia đình, chừng nào miền Bắc vẫn còn là Cộng Sản, chỉ có thể chấp nhận việc trao đổi về gia đình mà thôi.

N.Đ.

SỐ TÔI: CON ONG sẽ mời đọc giả làm Giám Khảo xét về khả năng Giáo Dục Văn Hóa

Sau khi Chính Phủ công bố bạch thư 68 đề nghị trao đổi văn hoá với BV, và sau khi ngoại trưởng Thành quả quyết, nếu có trao đổi văn hóa giữa Bắc Nam, ta sẽ lợi gấp bội, gấp trăm gấp ngàn lần BV, tòa soạn có nhận được lá thư của một độc giả Việt Kiều hải ngoại gửi về, kể rõ cái khả năng dùng sách báo để tuyên truyền tại ngoại quốc của cả Bắc lẫn Nam VN.

KHEN CON ONG

KHOẺ MẠNH AN CHƠI

Đọc CON ONG khoái tí quá, từ mực này tới mực kia không bỏ sót một chữ, một câu.

Nhất là mấy số gần đây nói chuyện ông Công Chánh, chữ bõn gái bởi Mèo, bõn nhà báo xé rào, bõn khoác loác chống Cộng bằng mõm, bõn bõc thơm Tòa Đại Sứ Việt Nam ở Thái vân vân, và vân vân...

Vì bình tình tình không gởi hơ kịp mừng ngày Đầy Tuổi Tôi của CON ONG. Nhưng muốn còn hơn không, nay tôi có ít hàng đến chúc CON ONG được mạnh khoẻ, ăn chơi, nói nhiều..

ĐÁU LÃO BẰNG NGÔN NGỮ THƯƠNG SINH

Anh Thương Sinh thân,

Biết anh từ lâu rồi và cũng rất thích đọc anh từ lâu rồi, nhưng hôm nay lần đầu tiên tôi mới viết cho anh.

Có lẽ anh đã nhận được hàng vạn lá thư ca ngợi anh về tài châm biếm và lối viết độc đáo của anh. Thực tình thì tôi cũng muốn khen anh, ca tụng anh nhưng tôi chẳng biết nói gì để diễn tả được ý tôi muốn nói với anh.

Chỉ biết nói rằng chúng tôi rất kính trọng anh và hâm mộ anh. Cũng tôi thường dùng ngôn ngữ của anh để đấu lão với nhau. Tuyệt lắm!

Tiện đây xin gửi lời thăm anh chủ tiệm Con Ong và cũng tỏ lời ngưỡng mộ Con Ong. Tuyệt lắm! Tuyệt lắm.

Nguyễn Đình Thuần
(KBC 3069)
và một nhóm bạn

ĐẬP BỎ MẸ CHẠY KHÔNG KIP

Đọc Con Ong suốt năm nay, không phải để giải trí, mà là để khâm phục, để bằng lòng, để cổ động, để Con Ong sống mãi, sống trường-kỳ, đâu đâu cũng có Con Ong; Có cả trên giải đất Việt-Nam này. Không phải Ong thường, mà là Ong người, từng đàn Ong người, lũ Ong người, bầy Ong người. Đoàn-kết lại để khôn, để hiểu, để biết, đừng có ngu như con bò.

Hãy đọc, tất cả phải đọc, đọc để ủng hộ, đọc để làm hậu-thuần cho Con Ong, để Con Ong phải giàu, có đủ phương-tiện viết, viết cho thật nhiều để xoáy-óc lũ dân-động, bịp xã hội, đồ mực-nát, bần-cùng đê-tiện, ch) chết, đồ bắt-tài mà vênh-mặt.

Khi tất-cả có lập-trường thông suốt như Con Ong; rồi, đồ cha cái quân nào mà dám hó-hé, dắt nước này đập bỏ mẹ, chạy không kịp...

LÂM ÔNG NỘI

NGÔN NGỮ TRÀO PHÚNG RỒI RÀO

1- Các cây viết trong Con Ong tỏ ra là những ký giả lão luyện. Họ có một lối hành văn sáng, gọn và lý luận thật sắc bén. Đặc biệt họ có một kho ngôn-ngữ rất dồi dào nhất là từ ngữ trào phúng.

2- Con Ong chính nhiều phát thật đích đáng nhưng có lẽ là Ong Con, chất độc chưa đủ mạnh nên ít có kết quả chăng? Ví dụ 2 ông Đại Sứ Đinh Trinh Chính và ông Lương Thế Siêu. Tội lỗi đã rõ ràng mà vẫn không bị thay thế. Mẹ kiếp, (danh từ của Con Ong đó!) Con Ong hãy vạch trần xem những thế lực nào đã che chở cho 2 ông này cần thận quá vậy?

3- Sau cùng tôi đề nghị Con Ong ra bán tuần san và tăng số trang. Nhưng với điều kiện là bài vở phải hay như hiện tại, nếu không thì nên giữ tình trạng hiện tại là hơn.

Nguyễn Việt
(Trung Học Cường đề Qui Nhơn)

BÀN ĐẠO NGUYỄN VĂN TỤ KHOÁI CON ONG

Bàn đạo đọc báo Con Ong, tuy không tán thành lối dùng danh từ táo bạo của các quý ký giả, nhưng Bàn đạo vẫn tìm thấy ở Con Ong nhiều điểm tốt, như chân thực, sâu sắc, và ái quốc thêm vào đây là tinh thần bất khuất và phục thiện.

ĐỐI LẬP RA RÍT

Ông Thập Thành, Thưa ông; Tuần Báo Con Ong, số 39 tuần lễ từ 27-9 đến 4-10-58. Có nói về «(Ba Mười Sáu Kiều Huệ Bình Có Lễ)» hay lắm, hay lắm. Nói về «lưu vong và du hí» thường tìm tới mấy tay các ké U Thant, Harriman Mc Carthy vân vân đề nêu lập trường Hòa Bình của nhân dân Miền Nam! Chúng ta đêch chịu nổi. Lời cảnh cáo của Tổng thống, nếu tôi không lầm, còn nhằm nói khế mí lý phái đoàn Phật Giáo An Quang sắp xuất ngoại bắt con chim bồ câu trắng cho Giao Chỉ. Không thể chấp nhận mỗi đoàn thể là một giải pháp Hòa Bình? Mà phải Hòa Minh? Vì chấp nhận chúng ta sẽ có Ba Mười Sáu Kiều (36) Hòa Bình có lễ, rồi rồi ro, con chim bồ câu trắng nó đậu trên mái Nhà Hát Nhỏ (hát lớn) các đoàn thể xúm quanh kẻ công «tôi dụ nó về nhờ tao nó về» như cái Hoạt Cảnh c'ơ Bến-Thành, kẻ công ngày Cách Mạng 1-11-1963 thì buồn thỉu m? thì lại có chiến tranh vì Hòa Bình chứ không Hòa-Minh cho mà coi. Hay lắm.. hay lắm lắm. đúng là CON ONG :

TUẦN BÁO TRÀO PHÚNG ĐỐI LẬP

L.T.

MỪNG TUỔI TÔI «CON ONG»

MỪNG thay đất nước sắp thanh-bình,
BÁO bõ Giao Châu lắm nhục vinh.

CON ơi! Nghe mẹ đừng mần báo,

ONG chính, Ong chằm rằm cả mình.

ĐẦY mặt, to gan chằm chính mãi,

TUỒI trẻ tài cao, ai dám kính?

TÔI tôi : đây tuổi, ONG xin hứa :

Ong Chúa, Ong Quân chính tận tình.

ONG RỪNG

VỀ CÁI SỰ AN THỜI NÔI

Thấm thoát «Con Ong» giáp tuổi tôi,
Không chè, không bánh, cũng không xôi.
Ngọc-Hoàng phán hỏi «sao nghèo rứa?»
Khi đột Tê thiên... há họng cười!

VÀ VỀ CÁI SỰ KHOÁI CON ONG

Ta buồn, ta chỉ đọc «A. Bay»
Cay đời, vắng tục hóa ra hay!
Sane năm, nếu số may chưa chết,
Đề nghị, thêm phũa «Mát-xát xây».

Lê Văn Cym tự Cầm phạt.
(Thi văn đoàn Hoa mồm chó)

RA CHẬM...

Con Ong Con Kiến... tức vô mình!
Đã có kỳ rồi lại nin thình.
Đực rựa chồ... dai «kim gờ rờ»
Phê mi đời... phê «chỗ tâm tình»
Ra lâu có phải thoa... nhằm thuốc?
Xương chậm hay là... đáp lện cảnh?
Vì nghèo vì vãn ba cụ đặt
Thì thôi cam chịu chuyện khôn lành

Lê Quỳnh Như

CON ONG MỘT TUỔI.

« Răng hay thì thật là hay!
Sò ngọt cũng khéo sò cay cũng cừ.
Móc cha mà cốc cả sư.
Cánh khảm cánh khứa chẳng từ một ai
Đầy năm có đẹn có xài.
Cũng bị «ghê lờ» một vài bận thôi.
Đầu trắng cuối gió ăn chơi.
Đái rằm ỉa vài vãi trời không hư.
Còm nhom thiếu máu khạc khừ.
Vấn rêu mà vấn lừ dư sống nhần.
Trăm năm lên cụ trong dân.
Còn kim còn chích thủng... quần thể gian.

Ga M

CON ONG LÊN MỘT

Con Ong chằm chính cũng liên miền...
Mới đó thôi nói đã đến liền!
Ná Cầu cần cần như chó dai,
Minh Võ húc tưng tưng đê điên!
Phú Đe, Nọc Độc... «khì» đồng bạc.
Mô Báo, Cà Kê... xúng trự tiền...
Bây bữa một kỳ, xem lý thú
Mặc ai xuyên tạc, mặc ai phiền!

Mặc ai xuyên tạc, mặc ai phiền!
Đổi lập vì chưng nước ngựa nghiêng!
Chống báng Cờ Hoa, phùng chó má,
Tô bồi văn Việt, giống Rồng Tiên...
Xía vô : toan tính vòng nô lệ!
Ăn có : huênh hoang chuyện chủ quyền!
Trí thức chồn lủi, SAM rần tới,
Con Ong miệng thể đáng lưu truyền...

NAM TRANG

MỪNG CON ONG ĐẦY TUỔI TÔI.

Thấm thoát Con Ong một tuổi tròn
Mừng Ong, thêm thăm tâm lòng son
Bền gan đáp ứng lời sông núi,
Vững chí chu toàn nợ nước non.
Ngời sạch nơi nơi đều hơn hờ,
Kẻ dơ chốn chốn thầy lo buồn
Cầu mong Ong tiến và luôn minh
Thanh sử ngàn năm tiếng vẫn còn.

NHẤT LANG

VUI MÀ KHÔNG CƯỚI

Con Ong đầy tuổi tôi,
Một năm đã qua rồi.
Tôi yêu từ số báo.
Thiếu Con Ong, thiếu vui!
Tôi vui mà không cưới.
Vui niềm vui nghĩ ngợi.
Vì Con Ong tế nhị,
Vì Con Ong... chịu chơi!
Vội tâm sự mấy lời.
Thề yêu mãi không thôi.
Chúc Con Ong nhiều tuổi,
Chớ không một tuổi tôi.

Văn Hòa

CHÊ CON ONG

**GOOD MORNING,
C'EST LA GUERRE !**

53/12 Trần Khánh Dư
Tân Định
Sept, 13, 1968
DEAR BUMBLE BEE.

Xin lỗi tôi viết tiếng Việt Nam không giỏi đâu... nhưng tôi phải cố gắng viết thư này cho các ông đọc.... Tôi muốn hỏi các ông :

Dân Hoa Kỳ sang bên Việt Nam để làm gì ?
Dân Hoa Kỳ tức là những người đang chống Cộng ở ngoài rừng... chúng tôi đã không muốn sang bên Việt Nam đâu !

Chúng tôi bị Chính phủ Hoa Kỳ bắt sang bên Việt Nam... chúng tôi chỉ muốn về xứ thôi... mà chúng tôi không được về... sức mấy mà về xứ được !

Chúng tôi còn phải chảy máu nhiều nhiều... mất cả hai chân, hai cái tay... mất cái sống... phải chịu chết !

Tôi xin phép hỏi các ông : Chết cho ai ? Chết để bảo vệ tự do cho người nước Việt Nam... Chúng tôi không phải là những đồ Đê Quốc như các ông viết hoài ! Các ông không thèm làm bạn với Mỹ... thì được rồi... Chúng tôi không bắt ai làm bạn với chúng tôi. Chúng tôi chỉ cần muốn làm bạn thôi... Chống Cộng... Sát Cộng... nếu không thành công, thì nước Việt Nam phải bị đánh thua... Người Nam Phần sẽ ở dưới chế độ Cộng Sản (loại STALINIST Cộng Sản) Các ông sẽ không thích ở dưới chế độ C.S. phải không, các ông ?

Nước nào cũng có loại người tốt và người xấu... nước Mỹ cũng vậy... Việt Nam cũng vậy... đại đa số nhân dân V.N. và Mỹ chỉ là những người nghèo, và những người nghèo vừa vừa... thôi. Chúng tôi chẳng quen với những người giàu đâu.

Chúng tôi ăn mặc không được sạch sẽ bao nhiêu... móng tay dơ... không có đủ thì giờ đánh răng... chúng tôi không được thơm ! Chúng tôi thú lắm lắm ! Chúng tôi... dân... nghèo... hiện giờ bị phải đi ngoại khu đánh mặt trận G.P miền Nam... và quân đội Bắc Việt... chúng tôi xách súng đi... đánh... Cộng Sản... rất có thể chúng tôi sẽ phải bắn chết những người bà con với các ông... những người quen hỏi xưa của các ông... ở ngoài khu oanh giặc... xin lỗi xin lỗi, nghìn lần... C'est la guerre !

Chúng tôi có lỗi gì với các ông xin các ông nói rõ cho chúng tôi biết.

Chúng tôi không chịu trách nhiệm những tội lỗi của ông Johnson Hoàng Đê... chúng tôi cũng ghét những chính sách ngoại giao của chế độ Johnson ! Nhưng... những tội lỗi của Chính Phủ Hòa kỳ không phải những lỗi chúng tôi...

Xin các ông nhớ kỹ. Chúng tôi không bao giờ hạ mồm chửi cha của ai hết... chúng tôi chỉ biết hy sinh các cho ông được tự do thôi.

QUÝ HUYNH ĐÀI VÍ CỤ HỒ VỚI CỦA QUÝ THÌ KHÔNG ĐƯỢC

Thưa quý huynh ! Nhân dịp mừng đệ nhất chu niên báo Con Ong. Là một độc giả của tờ báo, tôi gửi lời chúc mừng quý huynh tòa soạn báo Con Ong. lời chúc mừng tốt đẹp nhất, và tôi xin gửi tới quý huynh trong tòa báo lời chào đầy sức khỏe và đoàn kết.

Thưa quý huynh ! Trong dịp mừng đệ nhất chu niên báo Con Ong. Tôi muốn có một vài ý kiến về tờ báo Con Ong của quý huynh. Vì tôi mới về Sài Gòn thật tình tôi mới chỉ được biết báo Con Ong trong hai số gần đây. Qua hai số báo mà tôi đã xem, thành thực mà nói, tôi đã có cảm tình với tờ báo mệnh danh là đối lập, «thích

chống đối, thích nói tới những việc xấu của nhà nước» và bởi những chuyện «bàn» của xã hội ra trước công chúng. Mới đầu làm quen với báo Con Ong. Tôi tưởng rằng, chắc mấy «ông tướng» phải là con ông cháu cha cơ bự, thì mới dám vuốt râu sư tử «Nhưng khi hỏi một số bạn bè đã đọc báo Con Ong. Và một vài người có «chân» ở tờ báo khác, hơn nữa tôi được xem qua mục Cà Kê Đê Ngông bài của Đê Húc Càn !

«Tại sao chúng tôi làm báo đối lập». Tôi thấy quý huynh tòa soạn báo Con Ong thuộc thành phần «chịu chơi» thật đáng khâm phục thay. Bằng lối viết sắc sảo, trào phúng với nhiều hình thức như đã kích, châm biếm. Báo Con Ong đã dám nói thẳng nói thật, gọi đích danh những «thủ phạm» ra trước dư luận công chúng. Mà «thủ phạm» đối tượng của báo Con Ong lại thuộc thành phần cơ bự cả mới chết chứ. Những «thủ phạm» này chắc khi đọc tới báo Con Ong nó chích mình, thì không khỏi hoảng sợ mà vừa tức, vừa bực, vừa buồn cười, trước những lời nói sắc sảo, thật hợp tình, hợp lý. Mà «thủ phạm không dám» phọc-mê-bu-tích» báo Con Ong.

Thưa quý huynh ! Chắc tờ báo của quý huynh lấy tên Con Ong khi ra đời là mang những ý định tốt đẹp, chứ không lợi dụng Nọc Độc của Ong làm vũ khí đi đâm bừa bãi. Chắc quý huynh cũng thừa hiểu rằng loài Ong là một loài tể nhị, có ích cho xã hội, cho loài người. Nọc Độc của Ong chỉ để châm những kẻ đến quấy của nó, hoặc phá tổ của nó. Còn bình thường nó không hại ai cả, mà trái lại nó đã đem hết tinh hoa kỹ xảo giúp cho con người. Cho nên tôi tin chắc rằng tờ báo Con Ong khi ra đời, cũng mang nhiều ý định tốt đẹp, vô giá giúp ích cho nhà nước cho xã hội. Nọc độc của Con Ong chỉ châm, những kẻ nào đã làm sai trái, có hại cho xã hội, cho nhà nước. Nọc độc Con Ong không thể nào làm chết người, nhưng nó cũng làm thức tỉnh những kẻ «u mê» phải coi lại mình. Với quan điểm «Tại sao chúng tôi làm báo đối lập» Đê Húc Càn đại diện tòa soạn lên tiếng nói với độc giả rồi.

Thưa quý huynh ! Nhưng khi tôi đọc tới mục «Giao Chỉ For Rent» tôi thấy quý huynh đã đi sai với mục tiêu của mình. Quý huynh nói chống Cộng Sản, và chống báng tất cả mọi hình thức nói xấu Cộng Sản đủ điều. Được ! Đáng hoan nghênh.

Vì quý huynh cũng dư hiểu rằng Trên quả đất hiện nay có hai đường lối đối nghịch nhau : Cộng Sản và thể giới tự do. Hai chế độ này đều có những chân lý chính nghĩa riêng của phe mình để bác lại chế độ kia. Dù rằng quý huynh đang sống ở chế độ nào, muốn hay không muốn quý huynh cũng phải tôn trọng hiện pháp và luật pháp của chế độ ấy. Quý huynh lớn tiếng tuyên bố là làm báo đối lập «thích chống đối, thích mang cái xấu của Nhà nước ra làm đề tài trào phúng. Nhưng tôi dám khẳng định rằng, trào phúng nói xấu Nhà nước của quý huynh cũng có giới hạn, chứ không dám đi «nước đại» để đến nỗi klông biết gì mà ngả ngựa, thì ối thôi ! Quý huynh sẽ hết đường sinh kế mà giả dụ quý huynh báo Con Ong chơi kiểu «Bắt cần đời» với nhà nước, thì nhà nước, vì danh dự của Chính phủ, vì quyền lợi của Tổ quốc. Tôi dám quả quyết rằng Nhà nước không ngại ngần cho tất cả quý huynh báo Con Ong đi nghỉ mát «Chí Huê» như chơi. Thưa quý huynh ! Trở lại vấn đề tôi đã nêu «Giao Chỉ For Rent» dù rằng những chuyện bá láp của quý huynh để chửi khéo mấy ông «nhân cư bất thiện» những ông vô công rồi nghề, hiện đang ngồi lên chót đỉnh của dân chúng, để rồi «ăn tục nói phét» với dân chúng. Ông nói là cách mạng triệt để, chống Cộng tới cùng. Mấy ông lớn tiếng hô hào mọi người đánh Cộng, nhưng các ông không có bao giờ động tới cái ngón tay út của mấy ông. Nhưng không vì thế mà 1 sáng táctập thế lại ví dụ Hồ như cái đầu C... tìm la quần băng nham nhở của nhà «chí sĩ» Minh Võ.

Thưa quý huynh ! Tôi không hiểu một tác phẩm sáng tác tập thể của quý huynh... thế nào, mà có những suy tư như vậy. Tôi rất tán thành đường lối chống Cộng của báo Con Ong.

Hãy tìm cái khóa cạnh độc đáo để lột trần ra bản chất xấu xa của Cộng Sản, để tuyên truyền công bố cho quần chúng rõ. Có thể quý huynh cho Cụ Hồ là bản nước, là tay sai cho quốc tế Cộng Sản, là tay sai Nga. Là người tù của Trung Cộng hoặc Cụ Hồ là khát máu, hiếu chiến v...v... Chứ đừng nên ví Cụ Hồ như con c... của «chí sĩ» Minh Võ, thì quả là quá quắt.

Thưa quý huynh ! Không phải 1 anh nào cũng ra làm báo được. Một anh «đốt đặt cán mai» cây của cây quỳn cũng ra làm báo... thì trước sau cũng không thể nào «thọ» được trước dư luận công chúng. Trường hợp của quý huynh tòa soạn báo Con Ong, tôi tin chắc rằng những người như quý huynh phải là những người có học thức, có sự hiểu biết tổng quát về xã hội, có một trình độ lý luận khá, cho nên tờ báo mới có những cây bút sắc sảo thu hút được nhiều cảm tình của độc giả. Hiện nay tờ báo Con Ong đã tròn 1 tuổi. Quý huynh ít nhiều đã có kinh nghiệm về sự «nhạy bén của tình hình thời sự Việt-Nam. Quý huynh cũng không u mê gì về tình hình chính trị mà không biết thời thế. Cho nên tòa soạn báo Con Ong cũng nên thận trọng lời nói của mình, kéo không từ chỗ tờ báo Con Ong tế nhị biến tờ báo Con Ong mang thực chất «Ma» thô tục thì buồn.

Thưa quý huynh ! Tôi vẫn biết rằng tờ báo Con Ong, bán đắt nhất nước, và bán chạy như «tôm tươi». Quý huynh nên tự hào điều đó. Vì tờ báo Con Ong đã xây được tiếng vang trong dư luận gây được sự cảm tình của độc giả, và được ca ngợi trong các giới và dân chúng miền-Nam. Khi đọc báo Con Ong thật tình tôi cũng muốn viết vài bài gửi đăng (thật ra những chuyện Bàn, thì tôi không thiếu đề tài của cả 2 miền Nam Bắc) Nhưng lại ngại mấy ông tướng «ma» trong Hội tranh đấu đời vớ! la ùm lên là : Tranh mất đất dụng võ «của mấy ông». Và cũng chẳng muốn «múa riu qua mắt thợ» Hơn nữa lúc này hoàn cảnh tôi chưa phép... mà biết đâu mấy tháng bạn của tôi nó lại không đem chuyện tôi thóc mách với tòa soạn báo Con Ong. Chắc lúc ấy tôi chỉ còn biết vênh tai lên nghe chửi : là không biết thân phận lại còn «nô mồm» Nên tôi đành phải bỏ qua với ý nghĩ ngông của tôi về các chuyện «Bàn» gửi đăng báo Con Ong :

Thưa quý huynh tòa soạn báo Con Ong ! Thư thì đã quá dài, mà quý huynh thì lại bận nhiều việc (nhất là việc tính toán hốt bạc các mà tòa soạn đâu như chỉ có 3 người; công việc thì to lớn) Nên tôi đành phải gác bút. Kẻo không mất thì giờ vàng ngọc của quý huynh. Đề quý huynh phải đọc cái thư của thằng cha cũng chú kiết nào, mà từ xưa tới nay quý huynh chưa biết tên nó.

Thưa quý huynh tòa soạn báo Con Ong ! Cũng là nhân dịp mừng đệ nhất chu niên báo Con Ong, là độc giả của tờ báo. Tôi cũng xin mạnh dạn có 1 vài ý kiến nho nhỏ còn nông cạn theo chủ quan của tôi. Rất mong quý huynh tòa báo hãy bỏ qua.

Cối cùng, tôi thành thực chúc quý huynh tòa soạn báo Con Ong được luôn mạnh khỏe, cùng nhau xây dựng tờ báo Con Ong sống lâu, sống mãi trong lòng mọi người.

Thân Ái
Hoàng Minh Tuấn.

VỪA Đ. VỪA RUN NHƯNG VẪN KHOÁI

Góp ý với Con Ong «Đầy Tuổi Tôi» mặc dù không mấy ưa nhóm chủ trương Con Ong. Nhóm ăn tục nói phét, chửi «thiên hạ» mà còn run (vừa đ. vừa run). Nếu chỉ «tóc vấy» chửi «chít cha» tụi sâu dân một nước đi xem nào. Mới há mồm định chửi thì đã bị nó tổng «kít» vô miệng nên im ngay, vậy mà xưng ta đây «đối lập» !

Vậy mà nếu thiếu Con Ong một tuần là như nhớ người yêu ở ngã 3 cây săng vậy ! Thế mới tức cái cửa mình chứ. Văn chương lính áo rằn là vậy đó. Mong nhóm Con Ong hiểu giùm.

KBC 34/05 28/9/68
MÂYCHÙA

